

Socialistisk Arbejderavis

www.socialister.dk

306 | 10 februar, 2011 | Pris kr. 10,- | Støttepris kr. 20,-

SEJR TIL DEN EGYPTISKE REVOLUTION

STOR DÆKNING AF PROTESTERNE I MELLEMØSTEN | STREJKER I DANMARK | NY KAMPAGNE: TRÆK TROPPERNE HJEM

Det mener vi:

Når masserne skriver historie

"Det mest afgørende træk ved en revolution er massernes direkte indgriben i de historiske begivenheder. I almindelige tider hæver staten – uanset om det er et monarki eller et demokrati – sig over nationen, og historien bliver skabt af specialister i den slags – konger, ministre, bureaukrater, parlamentsmedlemmer eller journalister.

Men i disse afgørende øjeblikke, hvor den gamle orden bliver uudholdelig for masserne, bryder de gennem de barrierer, der udelukker dem fra den politiske scene (...) En revolutions historie er for os først og fremmest historien om, at masserne med magt gør sin entré på magtens scene for at tage herredømmet over sin egen skæbne."

Sådan beskrev den russiske revolutionære Leon Trotskij en revolution i forordet til "Den russiske revolutions historie".

Det der sker i Egypten og Tunesien viser, at revolutionernes tid ikke er forbi.

Efterhånden som kampen spredt sig, og de arabiske masser træder ind på magtens scene for at tage herredømmet over deres egen skæbne, kan de skrive historie.

Verdens ledere frygter for deres magt. I Kina gør styret alt hvad det kan for at lukke for adgangen til nyheder fra Egypten. De vestlige leders løgne er blevet afsløret: De bomber civile for demokrati, men støtter samtidig diktatorer.

Revolutionen handler ikke kun om demokrati, men også om et opgør med fattigdom og arbejdsløshed. Også i de borgerlige demokratier vokser arbejdsløshedskøerne, og fattigdommen stiger.

Arbejdere i alle lande

De vigtigste kampe i Egypten er kampene på arbejdspladserne i Cairo, Suez, Alexandria og i Nil-deltaet, hvor arbejderne strejker og nogle steder har smidt direktørerne ud. I Tunesien var det, da arbejderklassen kom på banen, at Ben Ali blev slået af banen.

Arbejderklassens kampe kan sprede sig

Da skraldemændene i Danmark sammen med mange andre strejkede 3. februar for at bevare efterlønnen, forklarede deres talsperson Ole Skrald Rasmussen, på TV2 News, at de lige som demonstranterne i Egypten blot kræver deres ret.

Et nederlag til Mubarak vil være et nederlag til Lars Løkke og en sejr for arbejdere i Danmark og Egypten. Den bedste måde, vi kan støtte den egyptiske revolution, er at følge skraldemændenes eksempel og gå til kamp for vores ret.

Der har været strejker og protester i de fleste store europæiske lande, med Grækenland og Frankrig som de vigtigste. Men indtil videre er det kun i Island, at det er lykkedes at vælte en regering. Det langvarige oprør i Egypten kan blive et eksempel til efterfølgelse for Europas arbejdere.

Sejr til den egyptiske revolution – vælt Lars Løkke!

REVOLUTION I TUNESIEN

Diktatoren Zine Al-Abidine Ben Ali flygtede den 14. januar fra Tunesien, som han havde reageret i 23 år. Det dræbende stød til Ben Alis diktatur blev givet af det tunesiske LO, Union Général des Travailleurs Tunisiens (UGTT).

Den 12. januar opfordrede UGTT til lokal generalstrejke i havnebyen Sfax, og den 14. januar til den landsdækkende generalstrejke, der drev Ben Ali på flugt.

Revolutionen i Tunesien understreger, at kombinationen af nyliberale reformer og den globale økonomiske krise kan udløse opstande med muligheden for at vælte regimer.

Lang march mod revolution

Ben Ali er blevet rost af IMF og Verdensbanken for sin økonomiske politik. Tunesiens officielle arbejdsløshed var på 14 pct., men reelt meget højere, især blandt unge, hvor den officielt var på 40 pct.

Dette udløste proteser, der ledte op til revolutionen. Den 5. januar 2008 blev en arbejdsløsheds-protest det første slag mod regimet. I Gafsa, en mineregion, besatte de det lokale hovedkvarter af UGTT.

Minearbejdernes enker og familier sluttede sig hurtigt til de arbejdsløse, hvilket udløste en strejkebølge af minearbejdere og skoleelever. Kravene var ikke så meget højere lønninger som flere job. Arbejdsløsheden betød, at en familie oftest var afhængig af én arbejders løn.

UGTT spillede en afgørende rolle i protesterne, selvom fagforeningen

tidligere har indgået korrupte aftaler med mineledelsen om at begrænse ansættelserne i minerne. Protesterne blev slået brutalt ned af Ben Alis regime.

Flere UGTT aktivister, bl.a. Adnane Hajji, talsperson for protesterne, blev efterfølgende anholdt og dømt til lange fængselsdomme, men dog benådet i 2009.

Gnisten

Frustration over fattigdom, undertrykkelse og manglede muligheder levede sammen med kamperfaringerne videre. De protester, der afsluttede diktaturet, blev udløst, da Muhammad Bouazizi, en 26-årig grøntsagssælger, satte ild til sig selv den 17. december i protest mod, at politiet havde konfiskeret den vogn, han solgte grøntsager fra.

Det var studenter og skoleelever, der var de første til at protestere, hvilket fik regimet til at lukke universiteter og skoler og angribe demonstrationerne.

Politiets hårdhændede behandling gav bagslag og fik advokaterne, der også havde en stærk organisering fra tidligere protester, til at støtte protesterne. Og bevægelsen udviklede sig med omfattende solidaritetsstrejker den 6. januar.

Fagforeningernes rolle

Olivier Piot fra Le Monde Diplomatique rapporterede i ugerne op til Ben Ali's fald, hvordan lokale aktivister i UGTT konstant diskutererede, hvordan de skulle presse fagforenings-ledelsen til at bryde endeligt med regimet.

En lokal fagforeningsleder i Tozeur fortalte 7. januar Olivier Piot, at UGTT-ledelsen ville indkalde til landsdækkende demonstration om tre uger, og tilføjede: "Jeg er ikke sikker på, at det ikke vil være for sent, det har jeg fortalt ledelsen, men de er bundet til regimet. Personligt tror jeg, at vi fra nu af vil se fattigdistrikter i byerne og i syd gå op i flammer."

UGTT-ledelsen erkendte hurtigt, at en strejke om tre uger ikke var nok og indkaldte til den regionale strejke 12. januar.

Bruddet mellem regimet og UGTT

Efter Ben Ali kom til magten ved et kup i 1987, brugte hans regime UGTT som en modvægt til en voksende islamistisk bevægelse. Han løslod fagforeningsaktivister, støttede gradvist højere lønninger og gav UGTT en vis grad af selvstyre og medbestemmelse i regimens politik.

Derfor var UGTT en væsentlig støtte for Ben Ali i 1990'erne. Den nyliberale politik svækkede den alliance. Da Ben Ali flygtede, forsøgte de tilbageværende ledere at genskabe alliancen ved at udnævne 3 ministre fra UGTT i den nye regering.

Få timer efter udnævnelserne 18. januar havde demonstrationer presset UGTT's ministre til at trække sig og kræve en regering uden Ben Alis RCD parti. Det var første tegn på, at kampen i Tunesien ikke stopper, men vil kræve reelle demokratiske reformer og sociale forbedringer.

Inspirationen

En arabisk socialist sagde til Socialist Worker, da Ben Ali var flygtet: "Jeg tror, vores sejr over Ben Ali udtrykker en ende på en æra i den arabiske verden." Begivenhederne i Tunesien inspirerede til oprør i Egypten og protester i mange andre arabiske lande, og det satte en skræk i livet på diktatorer i hele regionen.

Revolutionen i Tunesien fortsætter, dels for at få lederne omkring Ben Ali smidt på porten, dels for at udviklet revolutionen, så den også giver sociale forbedringer.

Det afgørende bliver, om presset på ledelsen i UGTT fastholdes. Det eneste der kan sikre det er, at protesterne fortsætter, og at de socialister, der er i Tunesien, styrkes, så de kan blive en del af en selvstændig organisering på arbejdspladserne og i UGTT.

JAKOB KROGH

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Kghom, Postboks 522, 1505 Kbh. V
Konto nr.: 1551-5780160
saa@socialister.dk
www.socialister.dk

Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Jakob L. Krogh.
Red. afsluttet 8. februar 2011

ISSN 1600-2687

Modstand.org
Bøger til antikapitalister & socialister

VILDE STREJKER MOD REGERINGEN

Stilladsarbejdere blokerede Kongens Nytorv i en halv time.

”Et varmt forår er i vente. Det er længe siden, vi har set den slags vilde strejker, hvor protester mod regeringens politik går ud over enkelte arbejdsgivere. Jeg tror, at der er sat ild til noget, der længe har ulmet, og vi vil komme til at opleve flere af den type konflikter inden valget.” Arbejdsmarkedsforsker Henning Jørgensen til Nordjyske.

Torsdag den 3. februar gik arbejdere i strejke mod regeringens politik. Blandt de grupper, der nedlagde arbejdet, var en central begrundelse utilfredshed med regeringens politik. Strejkerne, der var organiseret fra neden, spredte sig i løbet af dagen til hele Danmark.

Talsmanden for postbudene i Valby, Jens K. Jensen, siger: ”Først halverede de dagpengeperioden, derefter forringede de mulighederne for efteruddannelse, og som en ekstra lussing er vi blevet pålagt en fagforeningsskat. Nu er turen kommet til efterlønnen, hvor vi skal blive på arbejds-

markedet, til vi bliver 71.”

Martin Serup, havnearbejder i Københavns Havn, begrundet strejken sådan: ”Baggrunden er den borgerlige regerings og Dansk Folkepartis mange angreb på arbejdere og ubemidlede i Danmark. Samtidig har man foræret milliarder til de rigeste i samfundet gennem skattelettelser.”

Regeringen og fagbureaukratiet

I regeringen er der – ikke overraskende – ingen opbakning til de strejkende, Venstres gruppeformand, Kristian Jensen, siger, at de strejkende i stedet ”burde rose regeringen for at tage hånd om de udfordringer, vi står over for”.

Men heller ikke fra fagforeningerne møder de strejkende nogen opbakning.

3F-formanden for Kastrup Lufthavn, Henrik Bay-Clausen, varslede, at strejkerne ville være ovre den næste dag, kaldte dem for ”et signal” og tilføjede: ”De, som har strejket, har ønsket at markere, at nu er bægeret fyldt.”

Strejkerne har været radikale, og de kom dagen efter, at LO samlede 5.000 frustrerede tillidsmænd til et møde i Odense. Men mødet blev ikke brugt på at organisere modstand mod nedskæringer – i stedet kunne man høre på fagforeningsbosser der talte, og den eneste debat på mødet var gruppearbejde om argumenter for at beholde efterlønnen.

Fagtoppen vil ikke organisere kamp, og når den alligevel opstår, går de ikke ind og støtter og spreder den, men reducerer den til en ”markering”. Hvis vi vil andet end bare at sende signaler til skiftende regeringer, der alle skærer ned, kan vi ikke stole på fagtoppens støtte. Vi må opbygge netværk på arbejdspladserne, der kan organisere og holde liv i strejker, så vi kan vinde og ikke bare igen og igen nøjes med at markere vores vrede.

CHRISTINE BERGEN

Hvad skete der?

Udover en generel utilfredshed med regeringen og dens politik som blev delt af alle de strejkende, blev der også strejket imod konkrete forhold på arbejdspladserne.

Buschaufførerne

Utilfredshed over selv at skulle betale 5.100 kroner hvert femte år for et lovpligtigt kursus. Selv om kurset er en betingelse for at få lov at køre bus, betaler arbejdsgiverne ikke.

5.000 strejkende buschauffører lukkede store dele af den offentlige trafik. I hovedstadsområdet havde strejken standset 200 buslinier, i Syd- og Vestsjælland 33. Al busstrafik blev stoppet i Esbjerg, Fanø, Hjørring, Frederikshavn og Aalborg. Aalborg busterminal blev blokeret, og et fagligt møde samlede 200 chauffører.

Lufthavnsarbejderne

I Københavns Lufthavn nedlagde ca. 1.000 arbejdet i utilfredshed med arbejdsforholdene og sikkerheden. Bl.a. nedslidning, forurening med partikler og faldulykker. I denne vinter er der mindst 40, der er kommet til skade ved faldulykker. I deres løbeseddel skriver lufthavnsarbejderne, at Macquarie (det australske selskab, der ejer aktiemajoriteten i lufthavnen) tænker mere på profit end de ansattes sikkerhed. Der blev holdt faglige møder i Billund og Aalborg lufthavne.

Skraldemændene

Skraldemændene fra R98 nedlagde arbejdet i solidaritet med de andre strejkende. Amager- og Vestforbrændingen blev blokeret hele dagen, ligesom der ikke blev hentet skrald.

Havnearbejderne

I Esbjerg, Århus, Fredericia, Aalborg og København nedlagde havnearbejderne arbejdet.

Stilladsarbejderne

200 stilladsarbejdere blokerede Kongens Nytorv i en halv time. Bagefter lavede de blokader på Amager sammen med skraldemændene.

Postbudene

I Valby og Kastrup strejkede postarbejderne.

Teknisk forvaltning og Vej og park

I Taarnby Kommune nedlagde teknisk forvaltning arbejdet. Og i Dragør og Taarnby nedlagde Vej- og Park-afdelingen også arbejdet. Det skete i solidaritet med de andre strejker.

FAGBEVÆGELSEN MELLEM KLASSEKAMP OG VALGKAMP

Under parolen ”Til kamp for efterlønnen” var 5.000 tillidsfolk og fagligt aktive samlet til LO stormøde onsdag den 2. februar i Odense.

Mødet blev indledt med en kortfilm om arbejderbevægelsens bedrifter, hvorefter spottet i den mørklagte sal blev rettet mod Harald Børsting.

Børsting leverede stilfuldt argumenterne for at bevare efterlønnen og for en ny regering. Mens han stod der badet i lys i ensom majestæt, sad hans 5.000 undersætter i mørket reduceret til statister, der skulle klappe efter hver punchline.

Hans punchlines indeholdte klare klasseargumenter, som fx:

”Man kan ikke bruge penge, man allerede har brugt på skattelettelser. Man kan ikke bruge penge, man allerede har givet til de rigeste, bankerne og privathospitalerne ...”

Velfærd mere end efterløn

Forbundsformændene for FOA, HK, Dansk Metal og 3F leverede efterfølgende argumenter for efterlønnen i samme stil.

Størst bifald høstede Dennis Kristensen fra FOA, da han først beskrev, hvordan Lars Løkke påstår, at valget står mellem dyr efterløn eller varig velfærd. Og sluttede af med at sige: ”... det giver ikke mening at stille efterlønnen, hjemmehjælpen, folkeskolen eller sundhedssystemet op mod varig velfærd. Tværtimod. Efterløn, hjemmehjælp, folkeskole og sundhedssystem er varig velfærd.”

HK's fomand Kim Simonsen leverede Socialdemokratiets og SF's forslag om mere arbejde med ordene: ”I fagbevægelsen har vi et ansvar for at fortælle vores medlemmer, at hvis de kan arbejde lidt mere, så ville det være en stor hjælp for os alle. Hvis

vi alle bidrager med lidt mere, vælger vi sammen arbejdsvejen frem for sparevejen. Det er den vej, vi tror på. Det er den fremtid, vi ønsker.”

Det var den eneste gang statisterne et kort sekund svigtede, inden der kom spredte klapsalver.

Verdens største gruppearbejde

Efter hyldesten til de fem formænd var der gruppearbejde. Herefter blev enkelte tillidsfolk hevet op for at levere de samme argumenter med deres egne ord.

Der blev ikke på noget tidspunkt lagt op til en diskussion af, hvad de 5.000 tillidsfolk og fagligt aktive og deres kolleger kunne gøre for at gå ”til kamp for efterlønnen”.

Om det var, fordi det uden for det officielle program lykkedes buschaufførerne, lufthavnsarbejderne skraldemændene og andre arbejdergrupper at snakke sammen,

at der dagen efter opstod strejker for at bevare efterlønnen, er svært at sige.

Hvad der derimod stod klart er, at hvis LO-toppen havde indkaldt til en demonstration, og mellem linjerne havde opfordret til strejker, ville flertallet af de 5.000 tillidsfolk have været klar. Men LO-toppen ønskede ikke klassekamp, men valgkamp.

JENS ANDERSEN OG JAKOB KROGH

"Der er jo det paradoksale ved at man skal betale nogen gange mange tusinde kroner for almindelig tandlæge behandlinger som mange har svært ved at få råd til, mens alt det andet er gratis. Og der synes jeg vi skal gentænke måden hvorpå vi finansierer sundhedsvæsenet."

Lars Barfoed til DR update 15/1 om at indføre mere brugerbetaling – fx på sygehus/læge besøg.

"Jeg er bekymret over den ændrede magt-balance. Jeg er bekymret for sikkerheds-situationen i Nordafrika og Mellemøsten. Jeg advarer mod for store nedskæringer i Europas forsvarsbudget."

Anders Fogh, NATOs generalsekretær, til DR TV-avis 4/2.

"Mubarak har været vores allierede på mange områder. Og han har været meget ansvarlig i forhold til geopolitiske interesser i området, fredsindsatsen i Mellemøsten, de handlinger Ægypten har taget for at normalisere forholdet til Israel. [...] Jeg vil ikke kalde ham en diktator."

Joe Biden, USA's vicepræsident. Christian Science Monitor 27/1.

"Det var en festdag for demokratiet og tolerancen i vores lille land. Jeg kan næsten ikke få armene ned."

Theis Molin, SF'er og medarrangør af demonstrationen sammen med nazister mod Hizb-ut-Tahrir, på demonstrationens Facebook side.

"Jeg forstår, hvis nogle finder det ualmindeligt ubehageligt at skulle stå sammen med folk, som måske har medvirket i overfald på venstrefløjen. Det kan jeg også godt forstå skaber debat. Men vi kan og skal ikke have adgangskontrol ved demonstrationer i Danmark."

Line Barfod forsøger på Modkraft at retfærdiggøre at hun havde opfordret til at demonstrere sammen med nazister mod Hizb-ut-Tahrir.

RØD-BRUN DEMO BØR VÆRE EN LÆRESTREG FOR VENSTREFLØJEN

Fredag eftermiddag oplevede vi desværre atter det tåkrummende syn af fremtrædende repræsentanter for Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten stående skulder ved skulder med racistiske politikere og erklærede nazister i en demonstration mod den islamistiske organisation Hizb-ut-Tahrir. Velkendte islamofobere som Karen Jespersen og Farshad Kholghi var inviteret som talere, og ud over repræsentanter fra venstrefløjen mødte intet mindre end otte ministre op, foruden naturligvis delegationer fra højreradikale grupper som Danmarks Nationale Front og SIAD. Så der blev både heilet og råbt perker ved demonstrationen.

På forhånd havde det vakt voldsom opstandelse, at Hizb-ut-Tahrir i invitationen til arrangementet i Den Sorte Diamant afbilledede en kiste svøbt i dannebrog og forklarede, at mødet ville:

"...sætte fokus på pligten til væbnet modstand for muslimerne i Afghanistan og omegn. Vi anser denne modstand som fuldt ud legitim. I den sammenhæng vil myndighedernes forsøg på at kriminalisere eller intimidere enhver krigsmodstander også blive belyst."

Dette resulterede som bekendt i, at kulturminister Per Stig Møller forsøgte at forhindre afholdelsen af mødet samt, at justitsminister Lars Barfoed, på opfordring fra De Radikale og SF, bad rigsadvokaten om igen at undersøge muligheden for at forbyde organisationen. Lars Barfoed forklarede endvidere, at det falder uden for ytringsfrihedens rammer at beskrive afghanernes væbnede modstand mod NATO's besættelse som legitim.

Hvis vi skal følge den særegne Barfoed'ske logik, bør det således også være strafbart, som f.eks. den fremtrædende amerikanske jurist Marjorie Cohn har gjort det, at betegne NATO's krig som "ulovlig", idet det indebærer, at afghanernes modstand, voldelig såvel som ikke-voldelig, er lovlig. Til kategorien af straffbare handlinger hører det dermed også at citere FN-charterets artikel 51 og FN-resolution 42/159, der begge fastslår retten til at gøre oprør mod en besættelse.

Selvom justitsministeren, tilmed assisteret af De Radi-

kale og SF, vil bruge domstolene til at forhindre udbredelsen af sådanne ytringer, må det være på sin plads at understrege, at retten til modstand mod besættelse og undertrykkende regimer ikke er afhængig af en juridisk forhåndsgodkendelse. Tværtimod vil magthaverne oftest stemple legitim modstand som "terrorisme", på samme måde som den danske modstandsbevægelse oplevede det under 2. verdenskrig og som det efterfølgende er sket for nationale befrielsesbevægelser lige fra Algeriet og Vietnam til Sydafrika og Palæstina. Nøjagtig det samme er tilfældet i Afghanistan i dag, på trods af, at selv amerikanske efterretningsrapporter vurderer, at blot omkring 10 % af oprørerne tilhører grupper som Taliban og al-Qaeda.

Fremmer racisternes og krigstilhængernes agenda

Det er pinligt nok i sig selv at se dele af venstrefløjen demonstrere side om side med borgerlige ministre og højreradikale grupper. Men pinligheden bliver bestemt ikke mindre af, at arrangørerne havde opfordret til at medbringe dannebrogslag og gule "Støt vore soldater"-sløjfer. Venstrefløjen forsyner således ikke blot racisme og nationalisme med et skær af respektabilitet, men lader sig tilmed indrullere i støtten til den danske krigsførelse.

For netop det påståede hensyn til de udsendte soldater dominerer debatten om den danske krigsdeltagelse og bruges af krigstilhængerne til at forsøge at lukke på munden på kritikkerne, samtidig med, at "fjenden" i Afghanistan frakendes enhver form for legitimitet. De betragtes, for nu at bruge Bush-regeringens betegnelse, som "illegale kombattanter. Hvis politikerne virkelig bekymrer sig om de udsendte soldater, bør de straks trække dem hjem og sikre, at de får den nødvendige hjælp i overgangen til et civil liv. Ansvar for eventuelle drab på danske soldater hviler således på de politikere, der har sendt dem i krig for at tjene NATO's geopolitiske interesser.

Betyder alt dette, at venstrefløjen aldrig kan demonstrere mod Hizb-ut-Tahrir? Nej, det ville være lige så tåbeligt som på forhånd at fraskrive sig retten til at demonstrere mod en hvilken som helst anden organisation. Men i en

NAZIVOLD OG PROTESTER IMOD

Tre unge venstreorienterede blev natten til lørdag d. 15. januar overfaldet på Klostertorv i Århus. En 20-årig blev slået og trængt i hovedet flere gange mens han lå ned. Overfaldsmanden var nazist og tydeligvis påvirket og grinede mens han gjorde det. Antiracistiske Netværk Århus betegner overfaldet som et "nazi-overfald, da der blev råbt AFA-svin. AFA er ikke i Århus men er københavnsk.

Onsdag d. 19. januar mødte 70 mennesker op til manifestation på Klostertorv for at vise vores modstand og for at sende et signal om at nazivold er uacceptabel. Efter manifestationen blev endnu en

ung fyr overfaldet på Banegården i Århus. Nazierne havde set ham på Klostertorv og fuldt efter ham. 2 dage efter var der manifestation på banegården, hvor omkring ca. 70 igen deltog.

Nazierne har i længere tid været et problem, som har fået lov til at eksistere. Politiet kalder det for en fløjkrig, selvom alle overfaldene begås af nazier og er vendt mod venstreorienterede og andre som nazierne ikke kan lide.

Politiet har ved de seneste overfald bedt offrene om ikke at anmelde det "det er jo bare en fløjkrig" hvor også offrene er medskyldige. Man får jo

lyst til at spørge om politiet i Århus mener jøderne i Tyskland var en del af en fløjkrig?

Som borger i Århus føler man at nazierne har et fristed, hvilket Charlotte Johannsens i bogen "Forklædt Som Nazist" også giver indtryk af. Skal Århus blive fri for Nazivold er vi nød til at styrke Antiracistiske Netværk og få lagt pres på politiet så de tager sagen alvorlig.

Ligesom vi skal skabe et klima i Århus som gør det uacceptabelt at være nazist, som gør at nazierne møder modstand på skoler, arbejdspladser, AGF stadion og byens værtshuse, ved at smide dem ud.

Blandt talerne ved demonstrationen var bl.a. Farshad Kholgi

situation, hvor organisationen er komplet marginaliseret og det politiske klima er så betændt, at Danmark er blevet indehaver af Europas strammeste udlændingepolitik og et internationalt symbol på racistisk hetz og diskrimination, flyder sådanne demonstrationer uvægerligt sammen med den generelle fremmedfjendskhed.

Det er således ingen tilfældighed, at et flertal af landets muslimer, trods deres uvilje mod Hizb-ut-Tahrir, ikke brød sig om Villy Søvn­dals skrid-ad-helvede-til-retorik. Lige så lidt er det tilfældigt, at formanden for soldaterveteranfor­eningen De Blå Baretter uden at møde den mindste kritik kunne kræve Hizb-ut-Tahrirs medlemmer arresteret med den begrundelse, at i ”alle andre krige har man interneret fjender af nationen”. Med andre ord: Oprettelsen af en form for koncentrationslejre som f.eks. under 2. verdenskrig, hvor danske kommunister blev interneret i Horserødlejren og hvor amerikanere med tysk, italiensk eller japansk baggrund i USA blev interneret i lejre. Når sådan et krav kan passere uden at møde en storm af protester, siger det alt om, hvilken reaktionær dagsorden venstrefløjen fremmer ved at tilslutte sig hylekoret mod Hizb-ut-Tahrir.

Fascisme?

Men er Hizb-ut-Tahrir da ikke en fascistisk organisation, som vi i lighed med andre højreradikale grupper bør de-

monstrere imod? Er partiet f.eks. ikke imod demokrati og kvinders og homoseksuelles rettigheder? Sådan lyder en populær indvending på venstrefløjen. Desværre lider dette argument under en helt igennem borgerlig fascisme-forståelse, der udspringer af den primitive totalitarisme-teori, hvor man finder nogle enkelte fællestræk mellem forskellige ideologier og bevægelser (som f.eks. nazismen, kommunismen og islamismen) og på baggrund deraf konkluderer, at der grundlæggende er tale om ét og samme fænomen.

Ud fra en lignende logik kunne man således beskrive 1950’ernes USA som et fascistisk samfund, idet det var præget af storkapitalens dominans, voldsom anti-kommunisme, imperialistisk udenrigspolitik, raceadskillelse osv. osv. Imidlertid er der den afgørende forskel, at der også fandtes parlamentarisk demokrati (selvom det diskriminerede den sorte del af befolkningen), hvilket gav venstrefløjen en række muligheder for legalt arbejde, som ikke findes i fascistiske stater.

For at kunne bekæmpe den virkelige fascistiske trussel, som har gode vækstbetingelser under den kapitalistiske verdensøkonomis nuværende krise, er det afgørende at droppe den sløsede omgang med fascisme-betegnelsen, hvor den snarere bruges som skældsord end analytisk begreb. Fascismen grundlæggende historiske kendetegn var, at den var en massebevægelse baseret på det små-

borgerskab, der på grund af 1920’ernes og 1930’ernes økonomiske krise truedes af proletarisering, og som borgerskabet derfor, da det ikke længere kunne regere på almindelig parlamentarisk vis, kunne bruge til at smadre arbejderbevægelsens organisationer for at sikre det kapitalistiske systems fortsatte eksistens. Det er derfor meget svært at se, hvad der, bortset fra nogle få overfladiske lighedstegn, kvalificerer Hizb-ut-Tahrir eller andre islamistiske, eller for den sags skyld stalini-stiske, partier til fascisme-betegnelsen.

Modsat fascistiske organisationer har Hizb-ut-Tahrir ingen stormtropper, og der findes ingen dokumentation for, at partiet skulle stå bag voldelige overfald, selvom den militante, til tider endda antisemitiske, retorik har indbragt flere medlemmer domme for trusler. I modsætning dertil overfalder højreekstreme grupper jævnligt venstreorienterede, etniske minoriteter og homoseksuelle. Den nutidige trussel om fascisme kommer i dag ikke fra nogen islamistisk gruppe, men derimod snarere fra kredse noget tættere på regeringen og ikke mindst dens parlamentariske støtteparti. Og i den aktuelle sag er det personer som justitsminister Lars Barfoed og kulturminister Per Stig Møller, der har angrebet såvel forsamlingsfriheden og ytringsfriheden som retten til frit at danne partier.

En lærestreg for venstrefløjen

Hvis venstrefløjen skal formå at tiltrække de muslimer, der måtte føle sig tiltrukket af Hizb-ut-Tahrir og lignende gruppers militante modstand mod den islamofobiske hetz, krigene i Irak og Afghanistan og de vestlige regerings accept af besættelsen af Palæstina, er det mildest talt en håbløs strategi at istemme racisternes og krigstilhængernes hysteriske fordømmelse af disse grupper, uanset hvor lidt vi i øvrigt bryder os om dem. Som forskeren Kirstine Sinclair påpeger kan sådanne grupper tværtimod “bruge det til at sige til andre muslimer, at de alle sammen er uønskede i det danske samfund”.

Fredagens rød-brune sammenrend uden for Den Sorte Diamant burde vise med al ønskelig tydelighed, hvordan venstrefløjen risikerer, at berettiget kritik af reaktionære tendenser, instrumentaliseres til en generel hetz mod muslimer. Og dermed risikerer vi også, at det for det store flertal af muslimerne, der ingen sympati føler for islamistiske strømninger, vil se ud som om venstrefløjen gør fælles front med krigsførende og racistiske politikere.

Den bedste måde venstrefløjen kan forhindre, at grupper som Hizb-ut-Tahrir vinder opbakning, er med andre ord ved at gøre op med den statsracisme og krigspolitik, der udgør deres vigtigste rekrutteringsgrundlag. Som den aktuelle sag viser, har venstrefløjen her meget at lære. Men hvis den ikke lærer det efter fredagens fadæse, kan man frygte, at den aldrig lærer det.

LARS HENRIK CARLSKOV

KAMPAGNEOPSTART: TROPPERNE HJEM

Den 27. januar samlede 30-40 mennesker sig på Christianshavns Torv, med bannere, fakler, musik og løbesedler. Det var Nej til Krig, der havde indkaldt til kampagneopstart for at få tropperne ud af Afghanistan.

Organisationen havde indkaldt de andre dele af fredsbevægelsen i Danmark, og dette blev besvaret positivt af bl.a. Kvinder i Sort, folk fra Fredsvagten og af én fra Pink Army. Efter gadeaktionen gik man i Fredsfondens Hus, tæt på Christianshavns Torv. Her fortsatte den anden del af dagens program, nemlig et oplæg af journalist og dokumentarist Eva Arnvig. Hun indledte mødet med at berette om det kæmpe flygtningeproblem, som eksisterer i Afghanistan.

I de vestlige medier er det blevet udråbt som et bevis på krigens succes, at flygtninge fra Pakistan og Iran er vendt tilbage til Afghanistan.

Eva Arnvigs beskrivelse fra besøg i disse flygtningelejre var en beretning om fattigdom, håbløshed, bedøvelse i narko og den totale mangel på en fremtid. Der er ikke

nogen jord at dyrke eller jobs at få. Når det, at millioner af flygtninge går en uvis skæbne i møde, kan blive udråbt til en succes, er det et eksempel på den absurde propaganda, der eksisterer for at legitimere besættelsen.

En anden myte, Eva Arnvig gik ind i, var spørgsmålet om de skoler, som besættelsesmagten har bygget, og som angiveligt skulle være et kæmpe fremskridt. Men Eva Arnvig, som har rejst i Afghanistan i mange år, slog fast, at det var løgn, når man fortalte, at piger ikke fik lov at gå i skole under Taliban.

Under Taliban gik piger i skole til 6. klasse, og det er nøjagtig det samme, som børn i Afghanistan gør i dag. Blot med den forskel, at der næsten ikke er nogen lærere til at fylde de nybyggede skoler. Endnu én af de mange krigspropaganda-løgne blev lagt ned.

Eva Arnvig sluttede med en kommentar, som hun havde givet til én, som havde spurgt hende, om det ikke påvirkede hende, at 40 danske soldater var døde i krigen. Hun sagde: Ærligt talt ikke, de soldater har valgt at tage derned selv, de

får mad nok, og de kan tage hjem, når de ikke gider krigen mere. Afghanerne derimod har ikke valgt krigen selv, de slås for at overleve hver dag, og de kan aldrig tage hjem!

Mødet sluttede med, at Nej til krig fremlagde en kampagneplan, som starter med at udgive en uddelingsavis i 20.000 eksemplarer den 25. februar.

Nej til krig er aktiv i Århus, Odense og København. I København holder man møder første tirsdag i måneden kl. 17.00 i Fredsfondens Hus, Dronningensgade 14 på Christianshavn. Alle der er imod krigen er velkomne! Se mere på nejtilkrig.dk.

JESPER JUUL MIKKELSEN

S-SF TIL TJENESTE FOR ERHVERVSLIVET

Udsigten til snart at kunne overtage regeringsmagten har fået S-SF til at indlede et kraftigt bejleri til erhvervslivet. Politikens økonomiske kommentator, Niels Lunde, kunne således for nylig afsløre, at de to partier i dybeste hemmelighed har holdt en række møder med erhvervslivets topchefer.

S-SF har her bl.a. mødtes med topcheferne fra Falck, ISS, Symbion, Tryg, NKT samt en af verdens største lobbyorganisationer American Chamber of Commerce, hvor personer som Kim Østrup (IBM), Bill Allen (Mærsk) og Lene Skole (Coloplast) sidder i den danske afdelings bestyrelse.

Derudover har Socialdemokraterne nedsat en erhvervspolitisk arbejdsgruppe bestående af bl.a. Lars Goldschmidt fra Dansk Industri og tidligere Danfoss-direktør Hans Kirk.

SF har arrangeret flere seminarer for erhvervsfolk og opbygget et tæt forhold til Grundfos' bestyrelsesformand, Niels Due Jensen. Disse seminarer fulgte i kølvandet på, at mangemillionær og topchef for Novozymes, Steen Riisgaard, sidste år talte ved SF's landsmøde og skrev en kronik med Willy Søvndal i Berlingske Tidende.

Endelig er Stine Bosse, der i januar forlod Tryg-koncernen mod et gyldent håndtryk på 11 millioner kroner, blevet nævnt som ministeremne i en kommende regering, hvilket hun selv pt. afviser som uaktuelt.

Ansvarlighed over for hvem?

Denne hektiske mødeaktivitet skal ses som endnu et led i de to partiers forsøg på at positionere sig som "ansvarlige" og "regeringsduelige" partier.

Det betyder ansvarlige over for de kapitalistiske investorer, som ikke vil tolerere en regering, der for alvor truer deres interesser, og som i givet fald er klar til at banke en sådan regering på plads, f.eks. ved at indskrænke produktionen, tilbageholde investeringer, spekulere mod valutaen og iværksætte kapitalflugt.

Et andet skridt i SF's forsøg på at fremstå som "regerings-egnet" har været, at begynde at stemme for finansloven, også under borgerlige regeringer. Også selv om det indebærer støtte til NATO og krigen i Afghanistan. Og endda selv om de selv betegner finansloven som "uansvarlig".

Det er i samme "ansvarlige" lys, man bør se SF's finansministerkandidat Ole Sohns udtalelser til hhv. Jyllands-Posten og Berlingske Tidende om, at hvis det ikke lykkes en ny centrum-venstre regering at skabe forøget vækst, er S-SF klar med nedskæringer på velfærdsydelserne.

Tankegangen om, at det er venstrefløjens opgave at redde kapitalismen fra sin krise ved at skabe øget vækst, går igen i den økonomiske plan, som SF fremlagde i midten af januar, kaldet "Ny vækst – nye job".

Socialdemokraterne har da også givet planen sin helhjertede opbakning. Det samme har en række erhvervsledere, hvilket har udløst hvidglødende raseri hos regeringen.

Kapitalistisk vækstpolitik eller anti-kapitalistisk mobilisering?

Det grundlæggende problem ved SF's vækstplan er, at den ikke løser det profitabilitetsproblem, der siden slutningen af 1960'erne har præget de fleste af verdens avancerede kapitalistiske økonomier.

Den såkaldte "finanskrise" udspringer således af, at kapitalisterne, pga. den lave profitabilitet i "realøkonomien", har kanaliseret en større andel af deres kapital over i stærkt risikable investeringer i den uproduktive finansielle sektor.

Ved at pumpe milliarder og atter milliarder ind i økonomien har verdens herskende klasser i første omgang forhindret, at krisen er blevet så dyb som i 1930'erne.

Men de har samtidig forhindret en udrensning af de uprofitable virksomheder, hvilket – sammen med drastisk lønnedgang, øgning af arbejdstid og -tempo eller demontering af en stor del af velfærdsydelserne – er det eneste, der kan genoprette profitabiliteten og skabe et nyt varigt økonomisk opsving.

Samtidig har de nu brugt en stor del af deres økonomiske skyts, hvilket gør verdens regeringer ekstremt sårbare over for en ny finansiell nedsmeltning.

Venstrefløjens opgave er derfor ikke at optræde "ansvarligt" over kapitalistiske investorers jagt på profit eller det globale kapitalistiske system, der har udløst den nuværende krise.

I stedet skal vi kæmpe for politiske krav, der i den aktuelle situation kan skabe mobilisering og løse en række påtrængende behov, f.eks. oprettelse af arbejdspladser, praktikpladser og højere dagpenge.

Kun via denne kamp kan vi sætte spørgsmålet om et socialistisk alternativ til kapitalismens profitjagt på dagsordenen.

LARS HENRIK CARLSKOV

NEDSKÆRINGER PÅ HOSPITALER I REGION MIDTJYLLAND

Når der skal skæres en halv milliard på hospitaler i Midtjylland skal der skæres dybt. Så dybt, at de borgerlige vælger at forlade forhandlingsbordet og overlader det til S og SF at gennemføre den dybt asociale politik, som er fastlagt af de borgerliges partifæller på Christiansborg.

S og SF vælger at tage ansvaret for, at VKO's nedskæringspolitik bliver ført ud i livet, og kaster sig over opgaven med at skære ned. Samtidig kritiserer regionsrådsformanden Bent Hansen fra Socialdemokratiet i skarpe vendinger de borgerlige for ikke at turde vise ansvar.

Flere nedskæringer – og protester

Nedskæringerne og svækkelsen af det offentlige sundhedsvæsen til fordel for det private har været en af VKO-regeringens kerneprioriteter. Årlige besparelser og krav om, at effektiviteten skal stige med 2 pct. om året, uden at der tilføres flere penge, har været med til at svække de offentlige hospitaler.

Region Midtjyllands hospitaler skulle spare 1,14 milliarder kroner i 2009-2010, og i 2011-2012 skal de så spare 455 millioner kroner – hvilket ifølge Dansk Sygeplejeråd svarer til at nedlægge 1.400-1.600 stillinger.

"En halv milliard er rigtigt mange penge. Ikke mindst taget i betragtning, at vi også de tidli-

gere år har foretaget væsentlige besparelser og omstillinger på hospitalerne," siger regionsdirektør Bo Johansen og peger på, at besparelserne er en konsekvens af dels for lavt bloktilskud fra regeringen, dels at der er brug for flere behandlinger af patienter.

Med spareplanen skal der centraliseres specialer, slås hospitaler sammen, nedlægges senge, bruges mere ambulante behandling og spares på administrationen. En af de afdelinger, der skal flyttes, er børneafdelingen i Randers.

Når afdelinger nedlægges og flyttes til et nyt hospital, er det langtfra alle afdelingens penge, der følger med. Bo Johansen peger på, at som en grov regel får det nye hospital kun 25 pct. af det beløb, det har kostet at drive afdelingen. "Det er en kæmpe udfordring, og det kan ikke lade sig gøre," siger han.

Siden 2007 har der været flere protester i Midtjylland mod nedskæringerne på sundhedsvæsenet. Efterhånden er protesterne vokset. I Viborg gik 1.300 mennesker i protest fra sygehuset til regionshuset, hvor regionsrådet var i gang med forhandlingerne.

Tager ansvar for de borgerliges politik

I et interview til DR TV-avisen sagde Bent Hansen om de borgerlige: "Det er de partier, der løber rundt og taler om økonomisk ansvarlighed, og når vi så skal træffe de vanskelige beslutninger, så stikker de halen mellem

benene og forsvinder."

Forhandlingerne i Midtjyllands regionsråd havde til formål at fordele de allerede fastlagte nedskæringer på de enkelte områder. I rådet sidder 41 medlemmer – 21 af dem er fra S og SF, som altså har flertal alene.

Men selv om de har flertal, og selv om de borgerlige udvandrede – og dermed fralagde sig ansvaret for deres egen regerings politik – vælger S-SF at slutte sig sammen med en radikal og en løsgænger valgt ind for Fælleslisten og sørgede for at realisere VKO-regeringens nedskærings-politik.

Venstre, Konservative, DF og en enkelt kristendemokrat kan dermed skubbe skylden for nedskæringerne over på S-SF. Tilsyneladende har de borgerlige rene hænder.

Det er grunden til at Anne V. Christensen, medlem af regionsrådet for Venstre, kan skrive på sin hjemmeside "Venstre kæmper for lægebiler i Randers og Horsens – igen". Også DF har taget kritikken af det nye spareforlig og centraliseringen op.

CHRISTINE BERGEN

Hærledelsen kan sagtens leve med, at Mubarak bliver skiftet ud med en anden, så længe det ikke anfægter deres rolle, eller det går ud over støtten fra USA.

PAS PÅ HÆREN

”Det egyptiske folk og den egyptiske hær er ét,” er et populært slogan i de første 12 dage af den egyptiske revolution. Og det står efter 12 dage klart, at hærens handlinger kan blive afgørende. Ingen revolution kan vinde, uden at den vinder det meste af militæret over på sin side.

Hæren har i den første periode af revolutionen sagt, at den ikke vil skyde på demonstranterne. Og mange demonstranter har hyldet hæren som en befrielseshær.

Vi har set billeder fra Cairo af demonstranter, der kravler rundt på kampvogne, og kampvogne med blomster i kanonløbet.

Hierarki

Militæret er et hierarkisk system, hvor top og bund ikke har samme interesser.

De menige soldater er værnepligtige arbejdere og bønder i uniform. De fleste af dem ønsker, ligesom flertallet af egyptere, at komme af med Mubarak. Og de ønsker ikke at angribe andre arbejdere og bønder, der demonstrerer.

Militærets top er en del af Mubaraks regime, men samtidig er de afhængige af, at de menige og de laverestående officerer er loyale.

Det er derfor, at hæren flere gange har sagt, at de ikke vil angribe demonstranterne. Officererne ønsker ikke en konfrontation med soldaterne af frygt for at tabe og dermed tabe autoritet.

Men der er også andre billeder. Billeder af hæren, der ser passivt til, mens sikkerhedspoliti i civil angriber demonstranterne på Tahrir-pladsen.

Så længe det stadig er usikkert, om Mubarak bliver siddende, ønsker hærche-

ferne hverken at stille sig på demonstranternes side eller at fremtvinge en konfrontation med soldaterne og de laverestående officerer for at angribe demonstranterne.

Et spørgsmål om styrke

Hærens passivitet viser, at oprøret har været stærkt nok til at handlingslamme Mubaraks undertrykkelses-apparat.

Men om oprøret også er stærkt nok (og har været længe nok) til, at det vil få soldaterne til at nægte at skyde, hvis hærledelsen ønsker at angribe demonstranter – det er endnu usikkert.

For hærledelsen står der meget på spil. Både Mubarak og hans forgænger, Sadat, er kommet fra militæret. Hæren kontrollerer op mod 45 pct. af økonomien. Hæren har været den største modtager af USA's milliard-støtte.

Hærledelsen kan sagtens leve med, at Mubarak bliver skiftet ud med en anden, så længe det ikke anfægter deres rolle, eller det går ud over støtten fra USA.

Men hvis oprøret udvikler sig til en social revolution, bliver det afgørende at vinde soldaterne over på oprørets side.

Om det lykkes, afhænger først og fremmest af, at bevægelsen styrkes: At arbejderne overtager fabrikkerne, organiserer sig i arbejdersråd og formulerer krav, der også støtter bøndernes krav (da mange soldater er bønder).

Hvis det sker, vil de menige soldater tro på bevægelsen og gå op imod officererne. Omvendt: Hvis bevægelsen taber styrke, vil det være svært for soldaterne at modstå officerernes pres.

JAKOB L. KROGH OG JØRN ANDERSEN

REVOLUTIONÆRE SOCIALISTER I EGYPTENS UD-TALELSE OM HÆREN

Alle spørger: ”Er hæren med folket eller imod dem?”

Hæren er ikke en samlet blok. Soldater og underofficerers interesser er de samme som massernes interesser. Men de højtstående officer er Mubaraks mænd, nøje udvalgt til at beskytte hans regime, hvor korruption, rigdom og tyranni er en integreret del af systemet.

Denne hær er ikke længere folkets hær. Denne hær er ikke den hær, der slog den zionistiske fjende i oktober 73. Denne hær er tæt forbundet med USA og Israel. Dens rolle er at beskytte Israel, ikke folket. Ja, vi ønsker at vinde soldaterne for revolutionen. Men vi må ikke lade os narre af parolen om, at ”hæren er på vores side”. Hæren vil enten undertrykke demonstrationerne direkte, eller rekonstruere politiet til at spille denne rolle.

www.e-socialists.net

ER DET MUSLIMSKE BRODERSKAB EN TRUSSEL MOD REVOLUTIONEN I EGYPTEN?

Vi hører hele tiden om faren ved Det Muslimske Broderskab i Egypten, at de er nogle forfærdeligt ekstremistiske og radikale islamister, der nærmest er at frygte mere end Mubarak selv.

Dette er et billede Mubarak også søger at fremføre, og som hans vestlige allierede er interesseret i, da en sådan fremstilling fremmer deres ”moderate” kandidater, der vil videreføre de vestlige imperialistiske interesser og en nyliberal økonomi mod folkets ønske.

En sammensat organisation

Broderskabet i Egypten er en meget sammensat størrelse og har også udviklet sig gennem årene. Det har mere end 100.000 medlemmer og har stillet op til valg som uafhængige kandidater. Her fik de 20 pct. af parlamentspladserne i 2005 til trods for deres officielle illegalitet.

Dets lederskab består bl.a. af store jordbesiddere og fabriksejere, og i bunden finder vi mange bønder, arbejdere og studerende. Det har betydet, at deres parlamentarikere har stemt for love, der har gjort faglig organisering nemmere, på trods af toppens fjendtlighed over for faglig organisering.

Igennem meget af sin historie har Broderskabet været en klassisk islamistisk organisation med oprettelsen af kalifatet som sit vigtigste fokus. Dette spiller ingen rolle i dag. De er godt nok ret konservative, men også modstandere af regimet. Dette er blandt andet en konsekvens af de kompromisser, de indgår i, men også fremvæksten af en ny venstrefløj.

Venstrefløjen og Broderskabet

Den gamle stalinistiske venstrefløj i Egypten har set Broderskabet som en fascistisk organisation. Det har naturligt gjort, at broderskabet har været meget mistroisk over for venstrefløjen og dens kampe.

Men efter murens fald vokser en ny revolutionær socialistisk venstrefløj frem, som i kernen af deres forhold til islamister arbejder ud fra devisen: ”Nogle gange med islamisterne, nogle gange imod, aldrig med staten.”

Med dette udgangspunkt startede et samarbejde på universiteterne, hvor socialisterne forsvarede Broderskabets studerende mod angreb fra regimet og omvendt.

Inden for de sidste 5-10 år har det udviklet sig til et tættere samarbejde om konkrete kampe og mobiliseringer mod regimet, hvor især de unge i Broderskabet har været meget på gaden, mens toppen mere har søgt kompromiserne.

Revolutionen og Broderskabet

Broderskabet var meget tøvende med at give deres støtte til oprøret, men gjorde det efter de første dages protester så ud til at kunne fortsætte. De har ikke som organiseret kraft været særligt synlige indtil videre, men mange af deltagerne på Tahrir pladsen er også unge medlemmer af Broderskabet.

De oplever i disse dage det enorme sammenhold på tværs af politiske og religiøse ”skel”, der fx giver sig udtryk i enheden mellem muslimer og kristne. Som nogle på pladsen bemærker, har vi ikke hørt om angreb på moskeer eller kirker, siden revolutionen startede, og man forsvarede de andre, mens de beder.

Det Muslimske Broderskab er en ganske konservativ, men også en regimekritisk organisering. De er ikke som sådan en trussel mod forandring, men de er heller ikke håbet om radikal forandring af den enkelte egypters liv.

For den revolutionære venstrefløj er de, ligesom reformister, politiske konkurrenter, hvis lederskab vil indgå kompromisser med regimet. Socialister kan vinde deres basis for kamp og modstand ved at samarbejde på de områder, hvor vi er enige, og dermed vise, at revolutionære socialistiske svar giver bedre chance for at vinde end svarene fra Broderskabets ledere.

MORTEN RASMUSSEN

Interview med Hossam el-Hamalawy

EGYPTEN: OPRØR HAR LIGGET I LUFTEN

Hossam el-Hamalawy er en egyptisk journalist og aktivist, som blogger på websitet 3arabawy. Han har længe skrevet om krisen i Mubaraks regime, der er kulmineret i masse-oprøret i år.

Han talte om den umiddelbare baggrund for sidste uges omvæltning med forfatteren Mark Levine, historieforsker ved University of California Irvine. Interviewet blev bragt på Al Jazeera's website den 27. januar.

Hvorfor skulle der en revolution i Tunesien til at få egypterne ud på gaderne i hidtil uset antal?

I Egypten siger vi, at Tunesien mere eller mindre var en katalysator, men ikke årsagen, fordi de objektive betingelser for en opstand fandtes i Egypten, og oprør har været i luften de seneste par år.

Faktisk havde vi allerede to mini-intifadaer eller "mini-Tunesier" i 2008. Den første var opstanden i Mahalla i april 2008, efterfulgt af en anden i Borollos, i den nordlige del af landet.

Revolutioner kommer ikke ud af det blå. Det er ikke på grund af Tunesien i går, at vi automatisk har en i Egypten den næste dag. Du kan ikke isolere disse protester fra de sidste fire års arbejder-strejker i Egypten, eller fra internationale begivenheder som palæstinenserne al-Aqsa-intifada og den amerikanske invasion af Irak.

Udbruddet af al-Aqsa-intifadaen var især vigtigt, fordi i 1980'erne og 90'erne var gadeaktivisme blevet effektivt lukket ned af regeringen som en del af kampen mod islamistiske oprørere. Den fortsatte kun med at eksistere inden for universiteterne eller partihovedkvarter. Men da Intifadaen i 2000 brød ud, og Al Jazeera begyndte at sende billeder af det, inspirerede det vore unge til at gå på gaden, på samme måde som vi har været inspireret af Tunesien i dag.

Hvordan udvikler protesterne sig?

Det er for tidligt at sige, hvordan de vil gå. Det er et mirakel, hvordan de fortsatte over midnat i går, hvor man var oppe mod frygt og undertrykkelse. Men når det er sagt, så har situationen nået et niveau, hvor alle har fået nok – for alvor fået nok. Og selv hvis sikkerhedsstyrkerne formår at nedkæmpe protesterne i dag, vil de ikke kunne nedkæmpe dem, der sker i næste uge, eller næste måned eller senere på året.

Der er helt klart sket en ændring i hvor modige folk er. Staten blev hjulpet af undskyldningen om at bekæmpe terrorisme i 1990'erne til at bekæmpe alle former for opposition i landet – hvilket er et trick alle regeringer anvender, herunder den amerikanske.

Men når den formelle opposition mod et regime går fra våben til masseprotester, så er det meget svært at konfrontere en sådan opposition. Man kan planlægge at fjerne en gruppe terrorister, der kæmper i sukkerrørs-markerne, men hvad vil man gøre med tusindvis af demonstranter på

gaden? Man kan ikke dræbe dem alle. Man kan ikke engang garantere, at soldaterne vil gøre det – vil skyde på de fattige.

Hvad er forholdet mellem regionale og lokale begivenheder her?

Man må forstå, at det regionale er lokalt her. I 2000 startede protesterne ikke som protester mod regimet, men snarere mod Israel og til støtte for palæstinenserne. Det samme skete med den amerikanske invasion af Irak tre år senere.

Men når du går på gaden og bliver konfronteret med regimets vold, så begynder du at stille spørgsmål: Hvorfor sender Mubarak soldater ud mod demonstranterne i stedet for mod Israel? Hvorfor eksporterer han cement, som bliver brugt af Israel til at bygge bosættelser, i stedet for at hjælpe palæstinenserne? Hvorfor er politiet så brutalt med os, når vi bare prøver at udtrykke vores solidaritet med palæstinenserne på en fredelig måde?

Så derfor bliver regionale spørgsmål som Israel og Irak til lokale spørgsmål. Og på få øjeblikke begyndte de samme demonstranter, der råbte pro-palæstinensiske paroler, at råbe mod Mubarak. Det specifikke interne vendepunkt i form af protester var 2004, hvor oppositionen vendte sig mod indenlandske spørgsmål.

I Tunesien spillede fagforeningerne en afgørende rolle i revolutionen, da deres store og disciplinerede medlemskare sikrede, at protesterne ikke så let kunne smadres, og medførte en bedre organisering af mobiliseringerne. Hvilken rolle spiller arbejderbevægelsen i Egypten i den nuværende opstand?

Den egyptiske arbejderbevægelse var under angreb i 1980'erne og 1990'erne af politiet, som brugte skarp ammunition mod fredelige strejkende i 1989 under strejker i stålværkerne og i 1994 under strejker i væverierne.

Men siden december 2006 har vores land i stigende grad været vidne til de største og mest vedvarende bølger af strejkeaktioner siden 1946, udløst af tekstilstrejkerne i byen Mahalla i Nil-deltaet, som er hjemsted for den største arbejdsstyrke i Mellemøsten med over 28.000 arbejdere. Det startede på grund af spørgsmål om løn og arbejdsforhold, men spredte sig til alle sektorer i samfundet undtagen politi og militær.

Som følge af disse strejker, har vi formået at få to uafhængige fagforeninger, de første af sin slags siden 1957: Der blev dannet en fagforening for opkrævere af ejendomsskat, hvor de nye fagforeninger omfatter mere end 40.000 offentligt ansatte, og derefter for sundhedsteknikere, hvor mere end 30.000 af dem så sent som i sidste måned startede en fagforening, der står uden for de statskontrol-

lerede fagforeninger.

Men det er rigtigt, at én stor forskel mellem os og Tunesien er, at selv om det var et diktatur, havde Tunesien en halv-uafhængig fagforenings-føderation. Selv om ledelsen samarbejdede med regimet, var de menige militante fagforeningsfolk. Så da tiden kom for generalstrejker, kunne fagforeningerne organisere dem.

Men her i Egypten har vi et tomrum, som vi håber snart at fylde op. Uafhængige fagforeningsfolk har allerede været udsat for heksejagt – der er anlagt retssager mod dem af statslige og statsligt støttede fagforeninger. Men de er blevet stærkere, trods de fortsatte forsøg på at lukke munden på dem.

Selvfølge har overgrebene i de sidste par dage været rettet mod gade-demonstranter, som ikke nødvendigvis er fagforeningsfolk. Disse protester har samlet et bredt spektrum af egyptere, herunder elitens sønner og døtre. Så vi har en kombination af fattige og unge i byerne, sammen med middelklassen og elitens sønner og døtre.

Jeg tror Mubarak har formået at fremmedgøre alle sektorer af samfundet, undtagen hans nære kreds af kammerater.

Den tunesiske revolution er blevet beskrevet som i høj grad et oprør "ledet af unge", hvor deres succes er afhængig af sociale medier som Facebook og Twitter. Og nu fokuserer folk på unge i Egypten som en vigtig katalysator. Er dette en "ungdoms-intifada", og kunne det ske uden Facebook og andre nye medie-teknologier?

Ja, det er en ungdoms-intifada på guldplan. Internettet spiller kun en rolle i at sprede ordet og billeder om, hvad der sker på jorden. Vi bruger ikke internettet til at organisere. Vi bruger internettet til at udbrede kendskabet til, hvad vi laver på jorden, i håb om at inspirere andre til handling.

Det er fantastisk at tænke på fagforeningernes afgørende rolle i den arabiske verden i dag, når man tænker på mere end to årtiers nyliberale regimer i regionen, hvis primære mål har været at ødelægge arbejderklassens solidaritet. Hvorfor er fagforeningerne så vigtige?

Fagforeningerne har altid vist sig at være "den dræbende kugle" for ethvert diktatur. Se på Polen, Sydkorea, Latinamerika og Tunesien. Fagforeninger har altid medvirket til massemobilisering. Hvis du ønsker, at en generalstrejke skal vælte et diktatur, så er der intet bedre end en uafhængig fagforening til at gøre det.

Er der et større ideologisk program bag protesterne, eller handler det bare om at slippe af med Mubarak?

Hossam el-Hamalawy

Enhver har hans eller hendes grunde til at gå på gaden, men jeg ville mene, at hvis vores opstand vinder, og han bliver væltet, vil du begynde at se splittelser. De fattige ønsker at skubbe revolutionen i en langt mere radikal retning – de vil presse på for en radikal omfordeling af værdierne og for at bekæmpe korrupsion, hvorimod de såkaldte reformatorer ønsker at holde igen og i større eller mindre grad ønsker forandring i toppen og at begrænse statens beføjelser en lille smule, men bevare kernen i statsapparatet. Men vi er ikke dér endnu.

Hvad er Det Muslimske Broderskabs rolle, og hvordan vil det, at de holder sig væk fra de nuværende protester, påvirke situationen?

Broderskabet har været ramt af splittelser siden udbruddet af al-Aqsa-intifadaen. Deres engagement i den palæstinensiske solidaritetsbevægelse, da den begyndte at konfrontere regimet, har været elendig. Dybest set, hver gang deres ledelse går på kompromis med regimet, især den seneste ledelse, har det demoraliseret deres kerneaktivister på gulvet.

Jeg kender personligt mange unge brødre, som har forladt gruppen. Nogle af dem er gået sammen med andre grupper eller er blevet uafhængige. Efterhånden som den nuværende gade-bevægelse vokser, og deres laverestående ledere bliver involveret, vil der være ske flere splittelser, fordi den højere ledelse ikke kan begrunde, hvorfor de ikke er del af den nye opstand.

Hvad med USA's rolle i denne konflikt. Hvordan ser folk på gaden deres holdninger?

Mubarak er den næststørste modtager af amerikansk udenlandsk støtte efter Israel. Han er kendt for at være USA's bølge i regionen, et af værktøjerne for den amerikanske udenrigspolitik og for gennemførelsen af dens dagsorden om sikkerhed for Israel og en jævn strøm af olie, samtidig med at de holder palæstinenserne i snor.

Så det er ingen hemmelighed, at dette diktatur har nydt opbakning fra amerikanske regeringer siden dag ét, selv under Bush's forlorte pro-demokratiske retorik. Så man skal ikke blive overrasket af Hillary Clintons latterlige udtalelser, som mere eller mindre forsvarer Mubaraks regime, da en af grundpillerne i USA's udenrigspolitik er at holde regimer stabile på bekostning af frihed og borgerrettigheder.

Vi forventer ikke noget fra Obama, som vi betragter som en stor hykler. Men vi håber og forventer, at det amerikanske folk – fagforeninger, professorers foreninger, studenterorganisationer, aktivistgrupper – kommer ud og støtter os.

Det vi ønsker af den amerikanske regering er, at de helt holder sig væk. Vi ønsker ikke nogen form for støtte – kun at den fjerner støtten til Mubarak øjeblikkeligt og trækker opbakningen til ham tilbage, at den trækker sig tilbage fra alle mellemøstlige baser og holder op med at støtte staten Israel.

I sidste ende vil Mubarak gøre alt, hvad han er nødt til at gøre, for at beskytte sig selv. Han vil pludselig bruge den mest USA-fjendske retorik, hvis han mener, det vil hjælpe ham med at redde skindet. I sidste instans er han kun optaget af sine egne interesser, og hvis han mener, at USA ikke vil støtte ham, vil han kigge et andet sted hen.

Virkeligheden er, at enhver virkelig ren regering, der kommer til magten i regionen vil komme i åben konflikt med USA, fordi den vil kræve radikal omfordeling af værdierne og holde op med at støtte Israel eller andre diktaturer. Så vi forventer ikke nogen hjælp fra Amerika – bare at de lader os være i fred.

Første gang offentliggjort på Al Jazeera's website, 27.1.11:
Følg med på Hossam el-Hamalawy's blog:
<http://www.arabawy.org/>

Støttedemonstrationer i Danmark

Lige fra oprøret i Egypten startede, har der været en række støtte-demonstrationer i Danmark. En af de første var lørdag den 29. januar. Den var indkaldt foran den egyptiske ambassade.

500 mennesker med relation til Egypten og enkelte fra den hvide danske venstrefløj var mødt op for at støtte kampen mod Mubarak.

Mens demonstranterne råbte mod Mubarak på dansk, arabisk og engelsk og den tørklæde-klædte kvindelige taler hyldede det tunesiske folks mod, talte Socialistisk Arbejderavis med Aiman Abaza, hvis familie kommer fra Egypten.

"Bliver der indsat en ny regering som vil tale folkets holdning og vilje, så vil de modsige og modarbejde amerikanske interesser," forklarede Aiman Abaza om de udenrigspolitiske konsekvenser af en succes for oprøret. Men han siger samtidig, at det afgørende for det egyptiske folk er at få gjort op med den undertrykkelse, som Mubarak står for i Egypten.

Aiman Abaza vil ikke give et bud på, hvem der ender

med at komme til magten, men slår fast, at "USA har store interesser i at bevare Hosni Mubarak ved magten, fordi han er en tæt allieret."

Den danske opposition støtter oprøret i Egypten

Lørdag den 5. februar havde Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten og De Radikale indkaldt til støtte-demonstration for oprøret i Egypten.

Fra talerstolen blev der udtrykt støtte til oprøret i Egypten, og Vesten blev kritiseret for at have støttet Mubarak. Bl.a. sagde Johanne Schmidt-Nielsen fra Enhedslisten: "Ved at holde hånden over Mubarak, har Vesten miskrediteret ideen om demokrati."

7-800 deltog i demonstrationen. Der var en fantastisk stemning med sang, trommer og en tro på, at Mubarak var færdig. Mellem talerne blev der råbt kampråb bl.a. Down, Down Hosni Mubarak og sunget den egyptiske nationalsang.

LOTTE WITTENDORFF LAURSEN OG JAKOB KROGH

Hykleri og demokrati

Vestens politiske elite har udstillet sig selv som en flok opportunistiske hyklere: På den ene side har de hyldet falske forsøg på demokratisering gennem krige i Irak og Afghanistan, alt imens de på den anden side har støttet diktaturerne i hele regionen.

I Danmark har dronning Margrete tildelt Mubarak elefantordenen, mens regeringen inklusive Socialdemokratiet og Radikale reelt set selv efter oprøret støtter, at Mubarak fortsætter som leder ved ikke at kræve hans tilbagetræden. Alligevel deltog Mogens Lykketoft og Margrethe Vestager i demonstrationen lørdag 5. februar 'For frihed i Egypten'.

Strategisk allierede

Styrerne i Egypten og Tunesien har længe været strategisk meget vigtige allierede for USA og EU. De har gennemført Vestens nyliberale politikker med privatiseringer og nyliberalisme på menuen. I Egypten sidder 5 pct. af befolkningen på 2/3 af landets rigdom.

Egypten har været en hjørnesteen for Vestens Melle-møst-politik, hvilket har betydet fuld opbakning til Israel og de to Irak krige.

Alt imens menneskerettighedsorganisationer i årtier har revset landenes regimer, har Vesten ført 'kritiske samtaler' kombineret med øget handel og økonomiske støtte til despoterne på bekostning af landenes befolkninger.

USA har i løbet af de sidste 30 år givet Egypten den andenhøjeste økonomiske støtte næst efter Israel – et beløb der overstiger 30 milliarder \$.

Også EU har støttet regimerne i Nordafrika og Mellemøsten. Den samlede handel med våben til regionen fordoblede sig fra 2009 til et samlet beløb på 83 milliarder kroner i 2010.

Den vigtigste handelspartner for Egypten er EU, der står for egyptisk import og eksport på omkring 40 pct. af deres totale handel. Tunesiens nu afsatte regime med Ben Ali i spidsen har modtaget mere end 12,7 milliarder kroner i støtte fra 1999-2009 og over 20 milliarder i lån.

Revolution og oprør

Revolutionen i Tunesien samt de seneste ugers oprør i Egypten har medført, at Vestens ledere nu varsomt ændre deres sprogbrug og forsøger at nærme sig oprørets krav uden helt at afskrive det bestående styre.

USA's officielle holdning til Mubarak er lige nu uklar, men fra folk omkring styret i Egypten er der forlydender om, at USA ønsker at beholde Mubarak i en ceremoniel rolle som præsident, imens vicepræsidenten Suleiman reelt overtager magten.

I EU ønsker man nu demokratiske reformer, men ønsker ikke at blande sig i Egyptens interne anliggende, hvilket betyder en fortsat støtte til Mubarak som præsident for at 'sikre stabiliteten'.

Socialdemokratiet

I Danmark har den siddende regering støttet regimerne økonomisk – men også Socialdemokratiet har indirekte støttet Ben Ali og Mubaraks partier, der indtil for få uger siden stadig var medlemmer af den socialdemokratiske internationale.

Den vestlige politiske elite er altså hyklere. Allerværst er DF, der konstant bebrejder arabere og muslimer for ikke at have en demokratisk sans – alt imens Søren Espersen fuldstændigt ublu fortsat bakker om diktatoren Mubarak.

ANDERS BÆK SIMONSEN

PROTESTERNE SPREDER SIG

For første gang i årtier er det lykkedes et folkeligt oprør at vælte en diktator i den arabiske del af verdenen. Eksemplet fra Tunesien og senere fra Ægypten har spredt sig ud over Mellemøsten og Nordafrika. Det har givet mange en tro på at det er muligt at kæmpe imod undertrykkelsen.

Men magthaverne i området har også lært af eksemplerne fra Ægypten og Tunesien. De er paniske for at folk i deres lande også skal begynde at kræve forandring, og for at situationen kommer ud af deres kontrol. Derfor slår de hårdt ned på protester, og derfor prøver de at tage toppen af utilfredsheden ved at love reformer.

SUDAN

Protester mod undertrykkelse, fattigdom og stigende fødevarepriser. Politiet har flere gange opløst demonstrationer med op til 500 deltagere, og opsøger og arresterer aktivister i deres hjem eller på arbejdet – omkring 100 blev arresteret på protesternes første dag. Omkring 200 studerende demonstrerede og råbte "Tunisia, Egypt, Sudan together as one" mens de smed sten tilbage på betjentene der angreb demonstrationen.

LIBYEN

Protester mod boligmanglen. Flere hundrede boliger som regeringen er ved at opføre, er blevet besat. Regeringen har lavet en 140 milliarder kroner stor fond som skal bygge flere boliger.

SYRIEN

Forsøg på at arrangere en "vredens dag" 4. og 5. februar. En manifestation foran den ægyptiske ambassade blev slået ned af sikkerhedspolitiet. Den syriske regering har forøget de offentligt ansattes ration af olie til opvarmning med 72 %. I et interview med Wall Street Journal siger præsidenten Bashar al-Assad at lederne i Mellemøsten må erkende at der er et behov for reformer før protester som dem i Ægypten og Tunesien bryder ud – så vil det være for sent.

PALÆSTINA

Demonstranter på Vestbredden trodser sikkerhedspolitiet for at samle sig til støtte for oprøret i Tunesien.

YEMEN

Utilfredshed med stigende fødevarepriser, arbejdsløshed, den udemokratiske regerings undertrykkelse og den stigende ulighed og fattigdom.

Omkring 16.000 har været på gaden i hovedstaden Sanaa (den største demonstration i den by nogensinde) for at kræve præsidenten Ali Abdullah Salehs afgang.

Saleh har i januar stillet forslag om at indføre en lov så han kan være præsident igen efter valget om to års tid, det forslag har han nu trukket tilbage – og han har sagt at han ikke vil give magten til sin søn. Desuden har han halveret indkomstskatten, beordret regeringen til at få priserne under kontrol og varslet lønstigninger til offentligt ansatte og militærfolk. Efter de løfter samledes 20.000 til en demonstration i Sanaa for at kræve mere.

ALGERIET

Præsident Abdelaziz Bouteflika har sagt at han vil opheve 19 års undtagelsestilstand i "den nære fremtid", og at han vil give alle partier lov til at tale i TV og radio. Desuden har han lovet at genindføre retten til at protestere og forsamle sig i hele landet – bortset fra i hovedstaden.

Der har været protester i hovedstaden med flere hundrede deltagere for demokrati, mod arbejdsløshed og stigende fødevarepriser – og der er planlagt flere. Politiet har slået hårdt ned på protesterne – såret 800 og dræbt 5 på 5 dage.

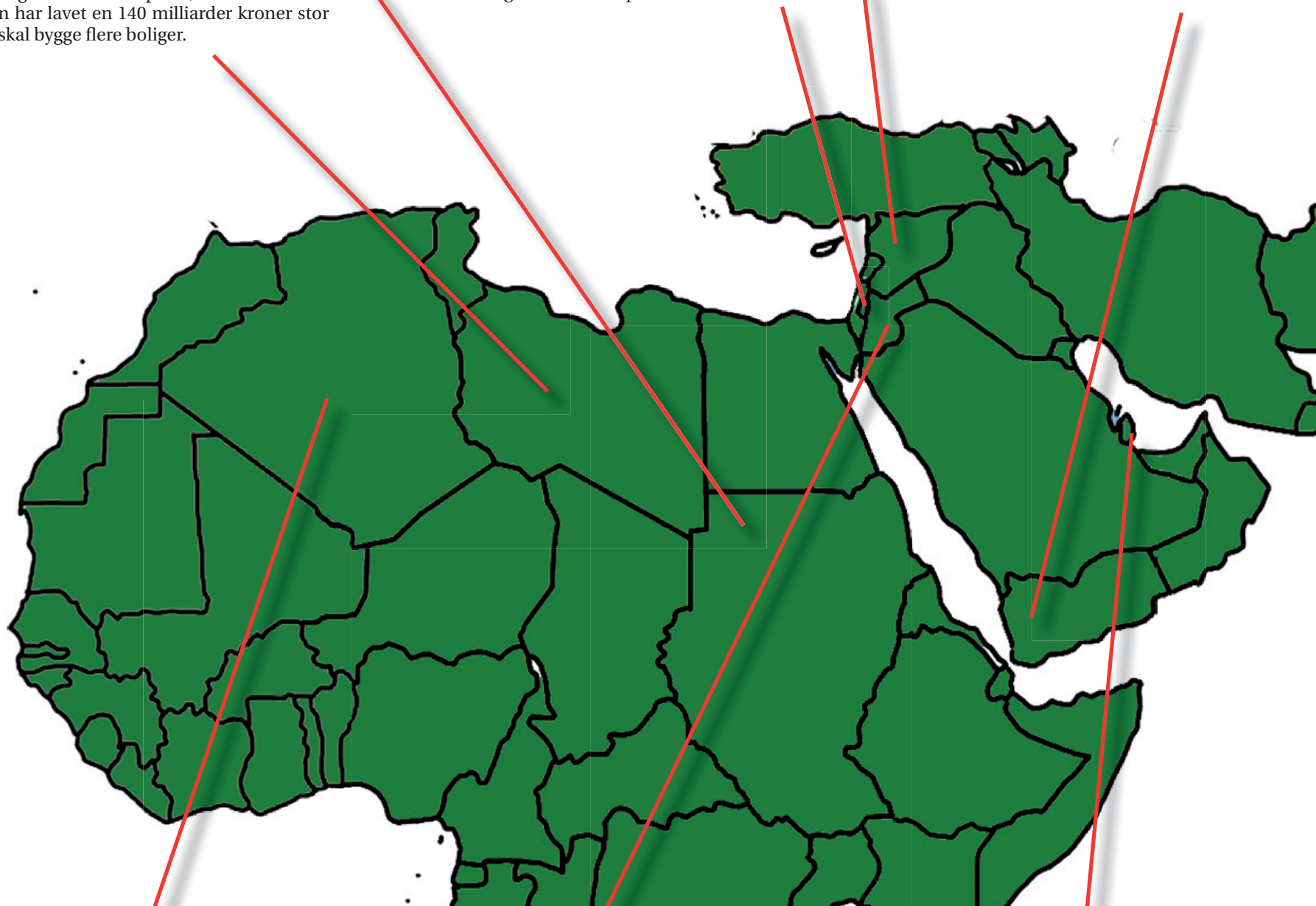
JORDAN

I Jordan har der været nogle små protester på nogle hundrede, men også en protest med omkring 6000 deltagere i syv byer. Protesterne har været mod arbejdsløshed, fødevareprisstigninger, mod regeringslederen (både den gamle og den nyudnævnte) og i solidaritet med ægypternes kamp.

Kongen har lovet visse reformer, og den gamle regeringsleder Rifai lovede at give ca. 3200 millioner kroner (550 mio. \$) til lønforhøjelse til offentligt ansatte og til tilskud til benzin, fødevarer og gas til opvarmning og madlavning. Kong Abdullah har fyret sin regering og beordrede den nye regeringsleder al-Bakhit til omgående at starte flere reformer.

BAHRAIN

Hundredvis af protesterende samledes foran den ægyptiske ambassade. Tre tidligere forsøg på at demonstrere foran ambassaden er blevet slået ned.

AMERIKANSK "DEMOKRATI"

– EFTER DEN FØRSTE GOLFKRIG

De seneste ugers udvikling i Egypten har været en øjenåbner for mange. Ikke mindst i forhold til USA og Vestens hykleriske forhold til demokrati.

Det overraskende er ikke, at USA støtter Mubarak, som altid har været Vestens kæledægge. Men det har chokeret millioner verden over at se dette diktatur afsløret på direkte tv. Med hensyn til undertrykkelse, korruption og tortur er det ikke et hak bedre end Saddam Husseins, som USA og allierede væltede i Irak i 2003.

Saddam Hussein eller Mubarak – hvem var værst?

Det kan indvendes, at Mubarak ikke har ført direkte militær krig mod sin egen befolkning. Men denne indvending forværrer bare USA's sag, hvis vi graver lidt ned i historien.

For de forbrydelser, som førte til Saddams dødsdom, skete karakteristisk nok mens Saddam endnu var USA's kæledægge – ligesom Mubarak var det indtil opstanden. For det andet undlod man at dømme Saddam Hussein i sager, hvor USA havde et direkte medansvar.

Golfkrig nr. 1: Imperialistisk hegemoni og Vietnam-syndromet

Den direkte anledning til Golf-krigen var Iraks besættelse af Kuwait, som skyldes økonomiske problemer efter krigen mellem Irak og Iran. Medvirkende var også, at Saddam Hussein fik grønt lys til eventyret i en telefonsamtale med USA's ambassadør, som senere blev offentliggjort.

Derved blev han lokket i en fælde, for USA var ved at droppe ham som deres allierede, og situationen blev af USA brugt som en undskyldning for at samle en bred koalition til en krig mod Irak. Formålet med krigen var imidlertid ikke at vælte Saddam, men højst at inddæmme Irak.

USA's formål var at befæste sit imperialistiske hegemoni, som var muliggjort efter Sovjets opløsning. Konkret efterlod krigen USA med flere permanente militærbaser i den olierige region.

Derudover var det at komme ud over Vietnam-syndromet, som hæmmede USA i at gå i krig, hvor det passede dem.

Massakren på "Dødens landevej"

USA vandt krigen ret let efter massive bombardementer af Bagdad, hvor det irakiske luftvåben blev sat ud af spillet. Men man undlod helt bevidst at vælte Saddam af hensyn til "stabiliteten". På samme måde skånedes man også Republikanergarden, som var Saddams elitetropper og udgjorde hærens loyale enhed.

Værre gik det for hærens værnepligtige del, som ikke kunne forventes at være loyale efter det meningsløse nederlag. Ubeskyttet og på vej hjem fra fronten blev 100.000 soldater udslettet af det amerikanske luftvåben. Denne regulære massakre på "Dødens landevej" (som det blev kaldt dengang) skete vel at mærke efter at Irak havde tabt.

USA-støtte til at nedkæmpe oprør

Men dobbeltspillet slutter ikke her. For lidt efter krigen startede et oprør mod Saddam i det sydlige Irak – et oprør,

som USA efter alt at dømme selv havde opmuntret til. USA lod imidlertid oprørerne i stikken, da Saddam gik i felten for at knuse dem. Men ikke nok med det. USA bidrog også aktivt til at det lykkedes. Det skete ved midlertidigt at ophæve et flyveforbud, som regimet var blevet pålagt i den aftale, som afsluttede krigen.

Med frit spil for Iraks luftvåben var oprørerne magtesløse over for de stadig intakte elitestyrker. 15 år senere blev Saddam Hussein dømt til døden for forbrydelser mod sit eget folk. Af en domstol oprettet af det samme USA, som hjalp ham til at gennemføre de værste af disse forbrydelser.

HANS JØRGEN VAD

FOR ÉN STAT I HELE PALÆSTINA

Oprørene i Egypten og Tunesien kan, hvis de spreder sig, blive første skridt til løsning af konflikten i Palæstina. Denne løsning kan ikke bygge på en fortsættelse af fredsforhandlingerne, men må tage udgangspunkt i en ét-stats-løsning, argumenter Jonathan Højgaard Jensen.

Fredsftalens fallit

Da PLO som en del af Oslo-aftalen i 1994 anerkendte Israel, betød det også opgivelsen af den palæstinensiske venstrefløjss krav om en sekulær ét-stats-løsning.

Det skete på trods af at Israel især siden Seksdageskrigen i 1967 har praktiseret en aggressiv og ekspansionistisk politik, som har ført til, at den potentielle palæstinensiske stat i dag blot er nogle små adskilte pletter – reelt omsluttet og kontrolleret af Israel.

Oslo-aftalen gav ledelsen af PLO kontrol over den palæstinensiske selvstyremyndighed, og dermed en mulighed for at sikre sig selv en stor del af støtten fra EU og USA.

Afsløret

Nye afsløringer i The Guardian viser, hvordan de palæstinensiske forhandlere har tilbudt Israel at acceptere

bosættelser i Østjerusalem. De palæstinensiske forhandlere laver aftaler, der er imod flertallet af palæstinenserne ønske.

De eneste vindere af en sådan aftale er Israel og den korrupte selvstyre-administration. Sådan har det været under hele den såkaldte fredsproces. Israel og de der kommer i spidsen for en amputeret palæstinensisk stat har været de eneste vindere.

Zionisme og imperialism

Israels officielle ideologi, zionismen, bygger på ideen om en stat forbeholdt jøder. Det medfører i praksis en politik, hvor arabere diskrimineres i alle aspekter af livet. Altså har staten Israel en grundlæggende racistisk lovgivning.

Zionismen formuleres som ideologi af Teodor Herzl i Jødestaten fra 1896. Zionismen udgangspunkt er, at antisemitismen er uundgåelig, og at jøderne derfor må sikre sig en stat kun for sig selv.

Israel blev oprettet i det britiske besatte Palæstina, og mange af palæstinenserne blev fordrevet eller myrdet. Rædslerne under Holocaust blev brugt som undskyldning for endnu en gang etniske udrensninger – denne gang ikke af jøder, men af palæstinensere. I dag bor der kun 700.000 palæstinensere i Israel.

Englands og USA's grund til at støtte oprettelsen af Israel var ikke ønsket om at hjælpe jøderne efter Holocaust – men derimod ønsket om at få en stat, der var afhængig af deres støtte for at kunne overleve. Og som derfor altid ville være en loyal allieret i det olierige Mellemøsten.

Nyt håb om én stat i Palæstina

Zionisterne forsøger oftest at afvise enhver kritik af Israels politik som antisemitisme. Dette argument er særdeles uholdbart: En ét-stats-løsning bygger netop på ønsket og troen på muligheden for fælles fredelig sameksistens.

Arabere og jøder har en fælles historie, og har ofte bidraget til hinandens kulturer. Palæstina var før zionismen og Israels oprettelse et multietnisk område, hvor arabere og jøder levede side om side. Der er ikke tale om to folk, der til evig tid vil bekriige hinanden af religiøse årsager.

Som oprørene i Egypten og Tunesien må en ét-stats-løsning bygge på et opgør med korrupte ledere, der vil opgive alle palæstinenserne krav for at sikre sig selv en taburet, som USA betaler dem for at sidde på.

JONATHAN HØJGAARD JENSEN

Egyptisk revolutionær:

'VI ER FORANDRET FOR ALTID'

Sameh, en revolutionær socialist i Egypten, talte med Socialist Worker.

„Jeg var i Alexandria for at møde nogle kammerater mandag i sidste uge. Jeg blev fulgt op af civilklædte politifolk, der stillede spørgsmål steg til caféjerne om mig og sagde, at jeg ikke var derfra.

Kun få dage senere kan vi sidde her i det fri og tale om revolution og socialisme, og ingen overvåger os.

Folk har levet for længe under Mubarak og hans kumpaner. Han fyldte sin regering med folk fra erhvervslivet og sin egen familie. Korruption gennemsyrrer det hele.

Politiet har kæmpet hårdt for at bevare kontrollen. De er foragtet, især af unge, der oplever brutalitet og tortur i hverdagen.

De har været kendt for at bruge tortur, selv når folk blev arresteret for de mindste forseelser. Folk, der blev anholdt for lommetyveri, har fået elektrisk stød, tvungen søvnmangel og har været tvunget til at hænge i armene med hænderne bundet bag ryggen.

Den egyptiske blogger Khaled Said blev slået i hovedet af politiet, indtil han døde. Det udløste masseprotester og tvinger regeringen til en officiel undersøgelse af sagen.

På Facebook og Twitter blev der oprettet en gruppe kaldet 'Vi er alle Khaled Said'.

Det var disse grupper af unge mennesker, der gik sammen med andre for at kalde til handling den 25. januar. Som revolutionære socialister støttede vi det.

Så det vi ser er en opstand, der er forankret i den økonomiske kamp i de seneste år, og en politisk radikaliseret af unge - omkring halvdelen af befolkningen er under 20.

Denne bevægelse har ingen ledelse. Vi spreder nye løbesedler hver dag med vores budskab: Vi er nødt til at gå fra demonstrationer til strejker - ingen kompromiser.

Uanset hvordan kampen udvikler sig i løbet af de kommende uger, vil det være umuligt for regimet at sætte os tilbage i en kasse. Vi er forandret for altid.

Hvad der er sket her, kan ske hvor som helst. Egypten er det dominerende land i regionen og har styrken til at vise vejen."

"Folk har levet længe under Mubarak og hans kumpaner", siger Sameh. På billedet ses civilklædt politi anholde en TV-reporter.

Introduktion til socialisme

Permanent revolution i Egypten

Ud med Mubarak – men hvad så? Handler det "bare" om at slippe af med en vestligt støttet, brutal diktator og skifte nogle folk ud i toppen? Eller handler det også om social forandring: At gøre noget ved ulighed og fattigdom, underkastelsen under vestlig imperialisme og over 20 års nyliberalisme?

Den russiske revolutionære socialist, Leon Trotskij, gav for godt 100 år siden nogle svar, der også kan hjælpe os i dag.

Rusland stod dengang i en situation, der minder om Egypten i dag. Rusland var styret af zarens diktatur. Over 80 pct. af Ruslands befolkning var bønder, mens zarens magt hvilede på de herskende på landet, godsejerne.

Men samtidig var der også en lille, men moderne arbejderklasse. Verdens største og mest moderne virksomhed fandtes i Skt. Petersborg: Putilov-værket med 30.000 arbejdere.

De russiske socialister diskuterede indbyrdes, hvad den kommende revolution ville bringe. De to hovedstrømninger, mensjevikker og bolsjevikker, var enige om, at det ville være en borgerlig-demokratisk revolution.

Revolutionen ville afskaffe zarstyret, indføre en form for demokrati og åbne for en kapitalistisk udvikling. Revolutionen kunne ikke blive socialistisk, fordi Rusland var for økonomisk tilbagestående, og arbejderklassen var for lille.

Arbejderne

Men i modsætning til mensjevikkerne mente Lenin og bolsjevikkerne, at den lille russiske kapitalistklasse aldrig ville bryde med zaren. Kapitalisterne ville ganske vist gerne have fire markeder og formelt demokrati. Men samtidig var de bange for, at de ikke kunne styre arbejderne uden zarens politi og militær.

Bolsjevikkerne mente, at det i stedet var arbejderklassen, med støtte fra bønderne, der måtte gennemføre den demokratiske revolution.

Det var Trotskij enig med bolsjevikkerne i. Men han drog nogle mere vidtgående konklusioner.

Trotskijs permanente revolution

Trotskij mente ikke, at arbejderklassen ville "nøjes" med at vælte zaren, men ville gå videre og kræve mere grundlæggende sociale forandringer. Forandringer, som krævede en socialistisk revolution.

Trotskij byggede sin teori om "permanent revolution" på Ruslands "kombinerede og ujævne" økonomiske udvikling: Isoleret set var Rusland tilbagestående. Men samtidig var Rusland en del af en verdensøkonomi, som for længst var moden til en socialistisk arbejderrevolution.

Internt i Rusland ville "landet følge byerne", og i byerne var arbejderklassen den eneste reelt revolutionære klasse i Rusland.

Revolutionen

Det var 1905-revolutionen, der for alvor viste Trotskij arbejderklassens revolutionære potentiale, selv i det tilbagestående Rusland.

1917-revolutionen gav Trotskij ret: Det var arbejderne, der blev den afgørende kraft i at vælte zaren i februar 1917 – og dermed udløste et oprør på landet.

Arbejderne var imidlertid ikke selv klar til at tage magten, så de overgav den til liberale "reform-krafter" – en blanding af regimets folk, kapitalister og intellektuelle.

Men de liberale kunne ikke indfri arbejderne og bøndernes basale krav om "Brød, fred og jord". De fortsatte deltagelsen i 1. verdenskrig, de beskyttede godsejerne mod bønderne, som ville fordele godsejernes jord, og de gjorde alt for at nedkæmpe arbejdermagten i byerne.

Dobbeltmagt

Fra februar til oktober 1917 var der "dobbeltmagt" i Rusland: På den ene side arbejder- og soldaterrådene, på den anden side den formelle "reform"-regering.

Den ene af de to måtte undertrykke den anden. Enten ville den formelle regering undertrykke oprøret ved hjælp af den reaktionære hærchef, Kornilov. Eller arbejdere, bønder og soldater ville vinde gennem "Al magt til sovjetterne" (arbejder- og soldaterrådene).

Uden at Lenin og bolsjevikkerne i praksis tilsluttede sig Trotskijs teori om "permanent revolution" kunne revolutionen i oktober 1917 ikke have vundet. Omvendt måtte Trotskij erkende, at han behøvede et parti som bolsjevikkerne til at gennemføre sit perspektiv i praksis.

Egypten

I Egypten er det ikke godsejerne, men imperialismen, der er afgørende i at forhindre en progressiv udvikling. Men ellers er mange af mekanismerne genkendelige fra Trotskijs teori.

Selv om USA, EU og Kina nu siger, sammen med folk fra den "liberale" elite i Egypten, at de ønsker reformer, så siger de samtidig, at det ikke må antaste de grundlæggende magtstrukturer: Statsapparatet, militæret, bindingen til imperialismen.

Så også i Egypten i dag er det op til arbejderne at tage lederskab i revolutionen og forene kampen for demokrati med kampen for social forandring.

Den gode nyhed er, at arbejderklassen i Egypten i dag er langt større end i Rusland i 1917. Men der mangler en større organisation af revolutionære socialister.

HØJE FØDEVARE PRISEN GIVER APPETIT PÅ FORANDRING

Fødevarepriserne har nu nået et rekordhøjt niveau og overstiger prisniveauet umiddelbart før finanskrisen. Det medfører social uro, som vi senest har set i hele Nordafrika, men også andre steder har der været opstande.

Spekulation i jord og fødevarer, skadelige klimaændringer og brugen af landbrugsjord til biobrændsel i stedet for mad er de væsentligste årsager.

Sidst vi så en fødevarekrise var i 2008 umiddelbart inden de første tegn på en regulær finanskrisen viste sig. Dengang hørte man om millioner af mennesker, der sultede og mindre opstande fx i Egypten.

I juni 2008 viste FN's indeks over de 50 mest basale fødevarer, at priserne befandt sig på den daværende historisk høje værdi af 213,5.

Bare et halvt år senere, i starten af 2009, da den finansielle boble bristede, var fødevarepriserne nede på indekstallet 140.

I januar, altså sidste måned, oplyste FN's Fødevare og Landbrugsorganisation (FAO), at fødevarer nu har nået rekordværdien 215. Og hvis man skal tro på eksperter på området, er vi nu inde i en situation, hvor prisen på mad vil fortsætte med at stige i lang tid.

Ifølge 'The Economist' ser vi nu afslutningen på en lang periode med forholdsvis billig mad.

Spekulation i fødevarer

For at forstå denne udvikling, der medfører dyrere mad for alle mennesker og sult for millioner, må vi kigge på en række fænomener i det kapitalistiske system, der spiller ind og spiller sammen på en uhenigtsmæssig måde for vores klima, jord og afgrøder.

Først og fremmest er det uhenigtsmæssigt, når mad bliver gjort til en fødevare der ikke bare handles imellem mennesker, der har et eksistentielt behov for den, men bliver gjort til en vare på verdensmarkedet.

Her bliver prisen på mad ikke fastsat efter den samlede mængde af sultne maver, men efter udbud/efterspørgsel hos en række store spekulanter og fødevarevirksomheder som f.eks. Cargill, ADM og Bunge.

Ifølge Danske Banks senioranalytiker Christin Tuxen var det netop kombinationen af en dårlig høst og spekulation på råvarer, der drev prisen på mad op under den sidste fødevarekrise i 2008.

Det blev året, hvor millioner af mennesker blev drevet ud i sult, imens disse tre firmaer øgede deres profitter imellem 42 og 86 pct. fra henholdsvis 2,34 milliarder \$ (Cargill), 2,2 milliarder \$ (ADM) og 738 millioner \$ (Bunge) i 2007.

Finanskrisen satte efterfølgende fødevarepriserne på 'standby', men nu er de igen stigende.

Selv om der i forbindelse med sidste fødevarekrise var en del debat om reguleringen af fødevaremarkedet for at

imødegå den skadelige spekulative adfærd, har verdens politiske ledere reelt set ikke indført noget, der forhindrer spekulanter i at blive ved med deres skadelige praksis.

Prisstigningerne på fødevarer kommer nu igen af, at det meget ekstreme vejr har chokeret markedet og mindsket udbuddet af en række fødevarer.

Det ekstreme vejr med blandt andet store skovbrande i Rusland, tørke i Sydamerika og oversvømmelser i Australien har medført, at særligt hvede er blevet dyrere.

Dyrere råstoffer

Samtidig med fødevarepriserne stiger, er vi også vidne til, at prisen på olie og andre råstoffer stiger. Der er øget efterspørgsel på olie, særligt i Kina, men også i USA. Samtidig skruer OPEC-landene ikke op for oliehanerne. Tilsammen betyder det, at prisen for en tønde råolie overstiger 100 \$-grænsen.

På sigt forventes det, at prisen stiger yderligere, fordi efterspørgslen øges, samtidig med at klodens oliereserver svinder. Det medfører, at fødevarepriserne stiger yderligere, fordi produktionen og transporten af mad er afhængig af andre råstoffer, særligt olie.

Biobrændsel

Når mængden af olie bliver mere og mere knap er det naturligt, at man tænker i alternative energikilder. Biobrændsel er én af dem. Det produceres af fødevarer såsom hvede, soja og palmeolie.

Desværre har det bare vist sig, at den totale produktion, transport og afbrænding af biobrændsel forurener endnu mere end normal benzin.

Yderligere har det medført, at en stigende mængde landbrugsjord nu ikke længere benyttes til at producere mad til menne-

sker, men mad til biler.

Ifølge Verdensbanken var den øgede produktion af biobrændsel alene skyld i 20-30 pct. af de stigninger, man så på fødevarer i 2007-2008.

Alligevel har biobrændsel politisk goodwill og får store tilskud fra de vestlige landes regeringer. Det er kort sagt en god forretning. Alene i USA gav regeringen mere end 7 milliarder \$ i tilskud til biobrændselsproduktion i 2007.

Alt i alt går vi nu en tid i møde, hvor vi både har finanskrisen, en fødevarekrise og nogle økonomer snakker således om en systemkrise.

ANDERS BÆK SIMONSEN

Den historisk og politisk vigtige bog:

Paul Frölich: *Rosa Luxemburg* - idé og handling

**Indbundet, 512 sider, rigt illustreret .
Forlaget Solidaritet**

Pris 200 kr. (plus evt. forsendelse 50,50 kr.)

Sælges af IF i Solidaritetsbutikken

Bestilling via: vssolidaritet@gmail.com eller ved

indbetaling af 250,50 kr. på konto 1551-6850510

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere - men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

Kalender – Møder – Debat

ISU-KØBENHAVN

Alle møderne er kl. 19.00 i Støberiet, Blågårds Plads. Kontakt: Jesper (6168 3616).

17. februar: Fagbureaukratiet – ven eller fjende?

24. februar: Hvad er fascisme og hvordan bekæmper vi den?

3. marts: Marxisme og kvindekamp

10. marts: Mellemøsten – mellem imperialismen og revolution

Lørdag den 12. marts: Støttefest for IS/U. Grønordsskollegiet, Amager.

Tilmelding nødvendig. Kontakt Jesper, 6168 3616.

ISU-ÅRHUS

Alle møderne er kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødelokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt: Mikkel (4046 5752) eller Dennis (2871 5069).

22. februar: Den permanente revolution: fra politisk til social revolution.

8. marts: Kvindekamp er klassekamp, klassekamp er kvindekamp.

TEORISEMINAR

Lørdag den 5. marts kl. 12-18 – derefter hygge og fest.

Kl. 12.00-13.30: Reform eller revolution.

Kl. 14.00-15.30: Socialistisk planøkonomi.

Kl. 16.00-17.30: Socialisme, demokrati og menneskets natur.

Sted: Ikke endeligt fastlagt. Kontakt Dennis (2871 5069).

ISU-ODENSE

Møderne er kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens (2426 8023).

15. februar kl. 10-13: ISU-kampagne på Syddansk Universitet.

15. februar kl. 15-17: ISU-kampagne på Ove Sprogø Plads

16. februar kl. 7.30-12: ISU-kampagne på Mulernes Legatskole og VUC

16. februar kl. 14-16: ISU-kampagne på Banegårdscenetre

16. februar: Revolutioner i Nordafrika og i det 21. århundrede – intro-møde for ISU.

2. marts: Fra velfærdskamp til revolution – intro-møde for ISU.

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon 20686026

ISU-AALBORG

Kontakt landskontoret på telefon 35357603 for information om aktiviteter.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus

Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

KALENDER

KØBENHAVN

Faglig konference i Enhedslisten

12-13 februar: 3F Industri og Service København, Ramsingsvej 28 B, 2500 Valby og starter lørdag kl. 13.

Debatmøde om regeringens offensiv mod uddannelserne

Hvad ligger bag regeringens forslag om elite studerende, hvorfor ønsker regeringen et klasseskilt universitet og hvordan stopper vi klasseskiltningen i uddannelsessektoren?

15. februar kl. 19-21, Studentarhuset, Købmagergade 52.

Arr.: Marxistiske Studerende.

Støtteaktion for Julian Assange

19. februar kl. 14, Rådhuspladsen.

Arr.: Anonymous

Med livet som indsats i kampen for en bedre uddannelse

Carlos Mario Restrepo, formand en studenterorganisation i Colombia, fortæller om den hårde undertrykkelse af colombianske studerendes protester mod nedskæringer og privatiseringer.

23. februar kl. 17-19, Studentarhuset, Købmagergade 52.

Arr.: Colombian Students Watch.

Filmfremvisning og debat: The age of stupid

23. februar kl. 17-19, Park Bio, Østerbrogade 79.

Arr.: Klimabevægelsen.

GNBO-møde om klima og beskæftigelsesplan

Udkast til planen for 100.000 klimajob skal tages op på GNBO's årsmøde 2. april.

7. marts kl. 17-19, Lygten 10.

ODENSE

Enhedslisten Odenses generalforsamling

13. februar kl. 10-17, Østre Kulturcenter, Danmarksgade 10

Filmfremvisning: Ramallah Airport – Glimt fra et ukendt

Gaza

Tid: Mandag den 7 marts kl. 18.45

Sted: Cafebiografen, Brandts Klædefabrik

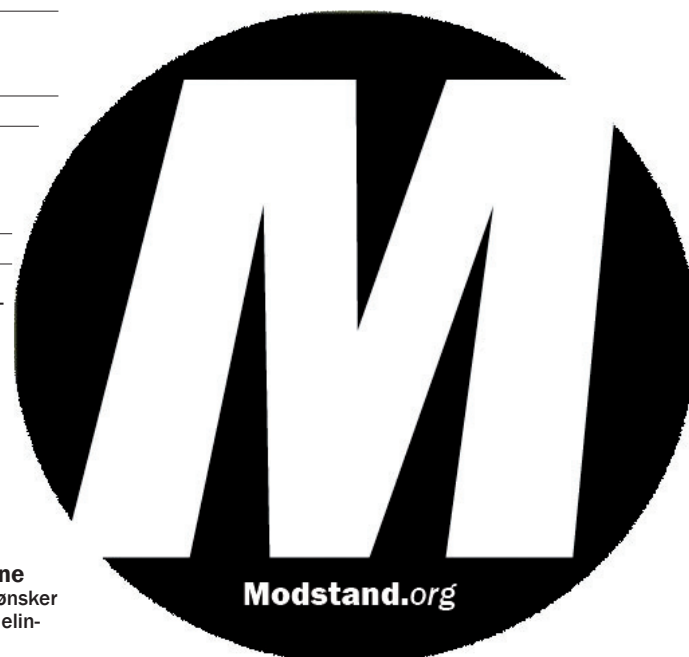
Arr.: Cafebiografen og Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening

ÅRHUS

Offentligt møde om Afghanistan

3. marts kl. 19, Studenternes Hus, mødelokale 2, Nordre Ringgade 3.

Arr.: Århus mod krig og terror.

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐

Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

Navn:

☐

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

Adresse:

Postnr./By:

☐

Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Krisen kradser, og borgerlige regeringer i Europa udnytter muligheden til at legitimere angreb mod arbejderklassen i form af forringelser i offentlige ydelser. Også uddannelserne er ramt af nedskæringer: I England har regeringen vedtaget brugerbetaling på universiteterne på op til 100.000 kr. Berlusconi har varslet nedskæringer på uddannelsesområdet svarende til over 2 mia. kr. i Italien, og også den danske regering gennemfører forringelser i SU'en.

De europæiske studerende svarer igen i større eller mindre skala med demonstrationer og besættelser af universiteterne. De aktuelle begivenheder giver imidlertid anledning til at rette opmærksomheden mod tidligere studenterbevægelser, f.eks. oprøret i Frankrig i maj 68.

Generalstrejke

Paris var i maj 68 præget af en generalstrejke med 9 millioner arbejdere i strejke og en række fabriksbesættelser og store demonstrationer med voldsomme sammenstød med politiet til følge.

Arbejdsløsheden var høj, lønningerne lave, og samtidig var antallet af studerende på de franske universiteter mere end tredoblet på ti år, hvilket betød, at de fleste studerende kunne se frem til enten arbejdsløshed eller stillinger, der ikke var meget mere privilegerede end arbejderklassens.

Universiteterne havde dårligt kapacitet til de mange studerende, og der herskede betydelig konservatisme i den akademiske verden, som revolutionære studentergrupper ville gøre op med.

Både arbejdere og studerende, som havde fået nok af de Gaulles styre, radikaliseredes.

Studenterorganisationen UNEF havde faldende opbakning, til gengæld opstod nye grupper af revolutionære studerende spontant og kom til at udgøre den drivende kraft i studenterbevægelsen.

Også fagbevægelsen var i begyndelsen fraværende, indtil strejkerne havde bredt sig så vidt, at fagtoppen frygtede, at strejkerne kunne udvikle sig i en langt mere

FRANKRIG 68

Sammenstød mellem politi og demonstranter, Paris, maj 1968

radikal retning, end fagtoppen havde interesse i.

Derfor begyndte særligt fagforbundet GCT (som var tæt forbundet til det franske kommunistparti) at opmuntre de franske arbejdere og stod for at nedsætte strejkekomiteer på mange arbejdspladser.

Strejkekomiteerne havde til formål at organisere produktionen i den udstrækning, det var nødvendigt, herunder at sikre forsyninger af vand, el, gas og fødevarer. Strejkekomiteerne gav imidlertid også GCT en vis kontrol over bevægelsen, idet fagbevægelsen nu kunne holde de mest radikale arbejdere uden for indflydelse.

Studenter og arbejder sammen

Krisen på universiteterne var tæt forbundet med kapitalismens krise: De overfyldte universiteter og centraliseringen var en konsekvens af de Gaulle-styrets forsøg på at modernisere kapitalismen for at ind-

hente andre højtudviklede lande.

Således spillede studenterbevægelsen da også sammen med arbejderbevægelsen. Når studenterne opnåede indrømmelser fra regeringen, inspirerede det arbejderne til at fortsætte kampen, arbejdere støttede studenterne i deres aktioner, og mange af de arbejdere, som af fagforeningen blev forhindret i deltagelse i strejken på deres egen arbejdsplads, tilsluttede sig i stedet studenternes aktioner.

Da strejkekomiteerne på arbejdspladserne var nedsat af fagforeningen, resulterede ønsket om demokratisk kontrol desuden i, at studerende og arbejdere i fællesskab oprettede aktionskomiteer til at løse strejkens praktiske spørgsmål og trykke propaganda-materiale.

Behov for et revolutionært parti

Desværre udviklede aktionskomiteerne en vis fjendtlighed over for politiske organi-

sationer, som aktionskomiteerne frygtede ville søge at påvirke aktionskomiteerne til deres fordel. I stedet forsøgte aktionskomiteerne at tage de politiske partiers rolle, hvilket blot resulterede i splittelser og politiske skænderier i aktionskomiteerne.

Således manglede oprøret i Frankrig et revolutionært lederskab. Men de revolutionære var for få og for isolerede fra arbejderbevægelsen, som i vid udstrækning var kontrolleret af fagbureaukratiet. Dette viser vigtigheden af en organisation med solide rødder i arbejderbevægelsen, hvis en revolutionær bevægelse skal overleve og udvikle sig længe nok til at skabe mere afgørende forandringer, end det lykkedes i Frankrig i 68.

Gnisten der tænder arbejderklassen

Studenterbevægelser kan imidlertid også spille en central rolle i den revolutionære proces, da studenterbevægelsen er langt mere spontan og i stand til at mobilisere store folkemængder relativt hurtigt. Dette skyldes, dels at fagbureaukratiet ikke har samme hæmmende effekt, som det kan have på arbejderbevægelser, dels at studenteraktioner er mindre omkostningsfulde end arbejderstrejker.

Selv om studenterbevægelser ikke har samme magt til at sætte produktionen i stå, som arbejderklassen har, kan den derfor alligevel spille en central rolle i et oprør og kan være gnisten, der antænder en bredere oprørsbevægelse.

I dette perspektiv er især de tidligere nævnte studenterprotester i England interessante, da de er organiseret demokratisk og lokalt, men dog er forbundet i et større netværk, som desuden har forbindelse til fagbevægelsen. Den nærmest uventede, spontane intensivering af modstand kan derfor potentielt inspirere bredere modstandsbevægelser, der også inkluderer arbejderklassen – meget lig begivenhederne i Paris 68.

MARIE JÆGER

FÆLLES KAMP MOD NEDSKÆRINGER PÅ ZAHLES SEMINARIUM

Tirsdag den 18. januar stoppede eleverne på Zahles lærerseminarium i København undervisningen.

"I dag har vi simpelthen troppet op og sagt: 'I må ikke undervise, vi stopper jer simpelthen. I kan opholde jer på lærerværelset, eller I kan komme ned og høre, hvad vi har at sige og kigge på, hvad der foregår, men I må ikke undervise,'" forklarer Jeppe Engelund Carlsen, der er næstformand i De Studerendes Råd til Socialistisk Arbejderavis.

Zahles Seminarium lukket

I stedet for undervisning var de lærerstuderende i gang med at male banner, forberede en løbeseddeluddeling og en underskriftsindsamling.

Foran indgangen hænger et stort banner med teksten Nej til Forringelser.

Underviserne i strejke

I sidste uge var det underviserne på Zahles, der strejkede. "Overordnet set fordi der skete ret drastiske nedskæringer på vores område, og det havde direkte betydning for vores ansættelser. Den direkte anledning var at der skulle fyres personale, men det handlede ikke

om fyringerne, det handlede om, at der skete forringelser," forklarer Christine, der underviser i dansk på Zahles.

En kollega bryder ind og forklarer, at "Det vil betyde mindre tid med den enkelte lærestuderende og mere forelæsningsagtig eller universitetsagtig undervisning og uden vejledningstid til det." Kollegaen, der hedder Kristine med K, ryster let på hovedet for at understrege, at "mere universitetsagtigt" er en forringelse.

Inspiration

De to undervisere var godt tilfredse med strejken. De mente, de fik vist sammenhold og en styrke.

Men ligeså vigtigt, så var strejken en inspiration for de studerende, der også bliver ramt af nedskæringerne.

"Det, der skete i tirsdags, var jo, at underviserne her på stedet nedlagde arbejdet. De lavede simpelthen en overenskomststridig arbejdsnedlæggelse. Og det er ikke sket siden Irak-krigen brød ud."

"Efter tirsdagens undervisningsnedlæggelse, kom studerende til os og sagde: 'Nu – nu skal der fandeme ske noget. Vi skal smede, mens jernet er varmt.' Og så var der en helt masse initiativ lige pludselig,"

fortæller Jeppe Engelund Carlsen.

Han mener også, at det har været afgørende, for at over 100 elever deltog, at det lige pludselig var muligt at se konsekvenserne af de nedskæringer, der har været varslet i mange måneder.

Skal spare 100 millioner

Zahles skal spare 4,8 millioner kr., som til dels skyldes besparelser på 18 millioner på Professionshøjskolen UCC i 2011. Frem til 2014 skal UCC i alt spare 100 millioner.

En af de ting, der allerede nu bliver skåret, er et projekt, der har kørt sideløbende med linjefagene og de pædagogiske fag. Både elever og lærer har været enormt glade for faget.

"Det har været et samarbejde mellem de her to fag, så man kunne knytte noget fag-faglighed med noget pædagogisk faglighed," siger Jeppe Engelund Carlsen og fortæller, at det netop er sådan noget der lægges op til i regeringens nye folkeskoleudspil 360 grader.

Næste skridt

Spurgt om hvad det næste de studerende konkret skal gøre er, siger Jeppe Engelund Carlsen: "Organisere på tværs af uddan-

nelserne og samle folk fysisk."

Ifølge Jeppe er der ikke noget konkret planlagt, men da Socialistisk Arbejderavis efter interviewet går rundt i de mange workshops, erfarer vi, som et konkret eksempel på den energi og iverigdom, der er blandt de mange aktive studerende, at en gruppe har planlagt en blokade fredagscafé fredag den 21. kl. 18, hvor de vil invitere alle, der vil være med, til over en øl at diskutere, hvordan protesterne skal fortsættes.

JAKOB L. KROGH

Interview med Mark Bergfeld, NUS

NÆSTE SKRIDT FOR DE ENGELSKE STUDENTERPROTESTER

De sidste to måneder af 2010 vågnede studenterbevægelsen i Storbritannien igen for alvor op til dåd. Udsigten til øget brugerbetaling på universiteterne samt 80 pct.s nedskæring i det offentlige undervisningsbudget fik i november sidste år de universitetsstuderende til at besætte 35 universiteter landet over.

Samtidig med besættelserne blev det annonceret fra regeringens side, at de ville afskaffe Education Maintenance Allowance (EMA) – en slags SU på max. 300 kr. om ugen for studerende mellem 16 og 19 år af forældre med særlig lav indkomst. En økonomisk støtte, hvor beskeden den end er, som for mange betyder forskellen mellem at have råd til transport til deres uddannelsessted eller ej, om der er råd til frokost eller endnu en skolebog.

Denne udmelding fik de yngre studerende til at melde sig ind i kampen mod nedskæringerne. Koordinerede aktionsdage mellem universitetsstuderende, gymnasiestuderende og studerende på korte- og mellemlange uddannelser, de såkaldte Day X, tog form med nedlæggelse af undervisningen, udvandring, flere besættelser og ikke mindst tre kæmpe demonstrationer, hvor der på den største deltog omkring 52.000 mennesker.

Mark Bergfeld er medlem hovedbestyrelsen i det nationale studenterråd (National Union of Students, NUS) og talsperson for organisationen Education Activist Network (EAN). Jeg mødte ham til en snak om, hvordan han ser fremtiden for studenterbevægelsen, samt hvad den kan opnå.

Før jul så vi massedemonstrationer, besættelser på uddannelsesstederne, nedlæggelse af undervisningen og i det hele taget en bevægelse, som i den grad var villig til at slås imod nedskæringerne. Hvordan ser den bevægelse ud i dag?

Uddannelsesstederne er stadig på juleferie, og derfor har vi ikke set nogle nævneværdige aktioner siden før jul. I mellemtiden er EMA blevet afskaffet, hvilket mange troede ville blive enden på bevægelsen.

Men jeg synes, at det vi så for et par weekender siden 29. januar, hvor 7.000 studerende og arbejdere gik på gaden i London, lover godt for bevægelsens fremtid. Den 29. var i den grad et skridt hen imod at få studenterbevægelsen på gaden igen.

Det næste, der planlægges nu, er endnu en Day X, endnu en dag hvor undervisningen nedlægges og de studerende udvander eller besætter deres uddannelsessted. Det bliver d. 24. februar, for det er der, universitetsledelserne mødes og kollektivt beslutter, præcist hvordan den øgede brugerbetaling skal implementeres.

Markedsgørelse. øget privatisering og nedskæringer

Kan du sige noget om, hvordan bevægelsen startede? Hvad er der galt med uddannelsessystemet set fra de studerendes side?

Det, der er sket, gennem de sidste mange år under New Labour, er, at der har fundet en øget markedsgørelse og øget privatisering sted på uddannelsesområdet. Første gang brugerbetaling på universiteterne blev indført var i 1997, da New Labour kom til, og siden da er prisen steget og steget.

Til valget sidste år stemte mange på Liberal Democrats, fordi de gik til valg på gratis uddannelse til alle. Men ved at danne regering med de konservative, endte de med at forråde tusinder af studerende ved at stemme for en forhøjelse

af brugerbetalingen til det tredobbelte og ved at stemme for afskaffelsen af EMA.

Derudover har de annonceret, at det årlige undervisningsbudget skal skæres med 80 pct., hvilket betyder, at de samfundsaglige fag, de kreative fag og humaniora ikke længere vil modtage statsstøtte, men udelukkende skal subsidieres gennem private midler. Så det, vi går indtil nu i det nye studieår, er, at en masse fag vil blive lukket ned og op mod 30.000 undervisere fyret.

Radikalisering

Hvad har hovedbudskabet på de hidtidige demonstrationer været? Hvad håber de studerende på at opnå?

De tre hovedslogans indtil videre har været 'ingen brugerbetaling', 'ingen nedskæringer' og 'bevar EMA'. Og pointen i disse slogans rækker ud over blot det at være studerende.

For mange studerende med arbejderklassebaggrund vil blive udelukket fra muligheden for ikke blot en universitetsuddannelse, men også en gymnasial eller mellemlang videregående uddannelse. De vil dermed også stå over for langt ringere mulighed for at få et job senere hen.

Og jeg tror, at det vi ser nu, er en politisk radikalisering i en tid med ungdomsarbejdsløshed, og fyringer både i den offentlige og den private sektor.

I den mere radikale og antikapitalistiske del af bevægelsen har det primære slogan været at vælte regeringen, og det har faktisk vundet bred opbakning både internt i bevægelsen, men også i forskellige andre netværk:

Dermed har den antikapitalistiske venstrefløj spillet en vigtig rolle i at holde sammen på bevægelsen og været en del af at arrangere de store demonstrationer, der fandt sted i efteråret.

Samarbejde med fagforeninger

Men hvad er så vejen frem nu som du ser det? Vil det her fortsætte med udelukkende at være en studenterbevægelse, eller tror du at vi får en generel modstand mod nedskæringerne at se?

Det, der er blevet klart indenfor de sidste tre måneder, er, at kampen mod nedskæringerne hovedsageligt har koncentreret sig om kampen mod nedskæringer på uddannelsesområdet. Og lige nu er det også der, vi tydeligst kan se en snert af, hvilke drastiske og ødelæggende nedskæringer regeringen planlægger.

Men realiteterne er desværre, at den nedskæringsplan, som regeringen har fremlagt, ikke kun rammer de studerende. De er blot de første, der bliver ramt, og det har derfor også været dem, der har ledet modstanden indtil videre. Spørgsmålet er nu, hvordan vi får opbygget et kontinuerligt samarbejde med fagforeningerne, men også med ganske almindelige pensionister og arbejdsløse for eksempel.

De studerende bliver tit portrætteret som de her selviske, forkælede middelklasseunger, som kun tænker på sig selv. Men faktisk kæmper de studerende for alle her i landet som rammes af nedskæringerne. For studerende vil ikke altid være studerende, og de ønsker ikke at komme ud af deres uddannelser og stille sig op i arbejdsløshedskøen.

Og organisationer som eksempelvis EAN har gjort det meget klart, at hvis kampen mod nedskæringerne skal vindes, så er det nødvendigt at vælte regeringen. Og for at det kan lade sig gøre, bliver vi nødt til at se fagforeningerne tage kampen op sammen med de studerende.

METTE HERMANSEN

Socialistisk
Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

